

MEYO

MEHMET EMİN YURDAKUL ORTAOKULU OKUL GAZETESİ

Sayı: 3

Mart 2025

Kapak: Ada ULGEY 8-A

**Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.**

MEYO

Buca
Mehmet Emin Yurdakul
Ortaokulu
Okul Gazetesi

SAHİBİ

Buca
Mehmet Emin Yurdakul
Ortaokulu Adına
Betül TOPCUOĞLU
Okul Müdürü

PROJE LİDERİ

Sibel ŞENYAPRAK
Müdür Yardımcısı

YAYIN KURULU

Ufuk KONUR
Emel TAŞKIRAN
Sevgi ÜNAL
Destegül ZEYTİNELİ
Burcu AKUSTA
Rabiye BAYAT
Savaş DEMİR
Feyza KESLER
Seher EMŞEN
Engin ERALACA
Çiğdem BOZKURT
Nilay YÖNLÜER
Hafize ÖZTÜRK
Cansever KESKİN
Abdulkadir ÖZKAN

Okul gazetemizin yeni sayısıyla yeniden birlikteyiz. Öğretmenlerimizle güncel konularda yaptığımız söyleşileri, öğrencilerimizin birbirinden güzel eserlerini bu sayımızda yine beğenilerinize sunmaktan mutluyuz.

Baharın müjdecisi olan cemrelerin peş peşe düştüğü şu günlerde öğrencilerimizin şiirleri, yazıları, resimleri de gönüllerimizi ısıtan cemreler gibi düştü gazete sayfalarımıza. Doğanın uyanışını simgeleyen cemreler gibi öğrencilerimizin yüreğinden kopup gelen bu güzel eserler gelecek güzel günlerin muştuları olsun. Ve umarız barışın, kardeşliğin, huzurun cemreleri tüm dünyaya düşsün.

Komisyon

MEHMET ÂKİF VE İSTİKLÂL MARŞI

BETÜL TOPCUOĞLU / OKUL MÜDÜRÜ

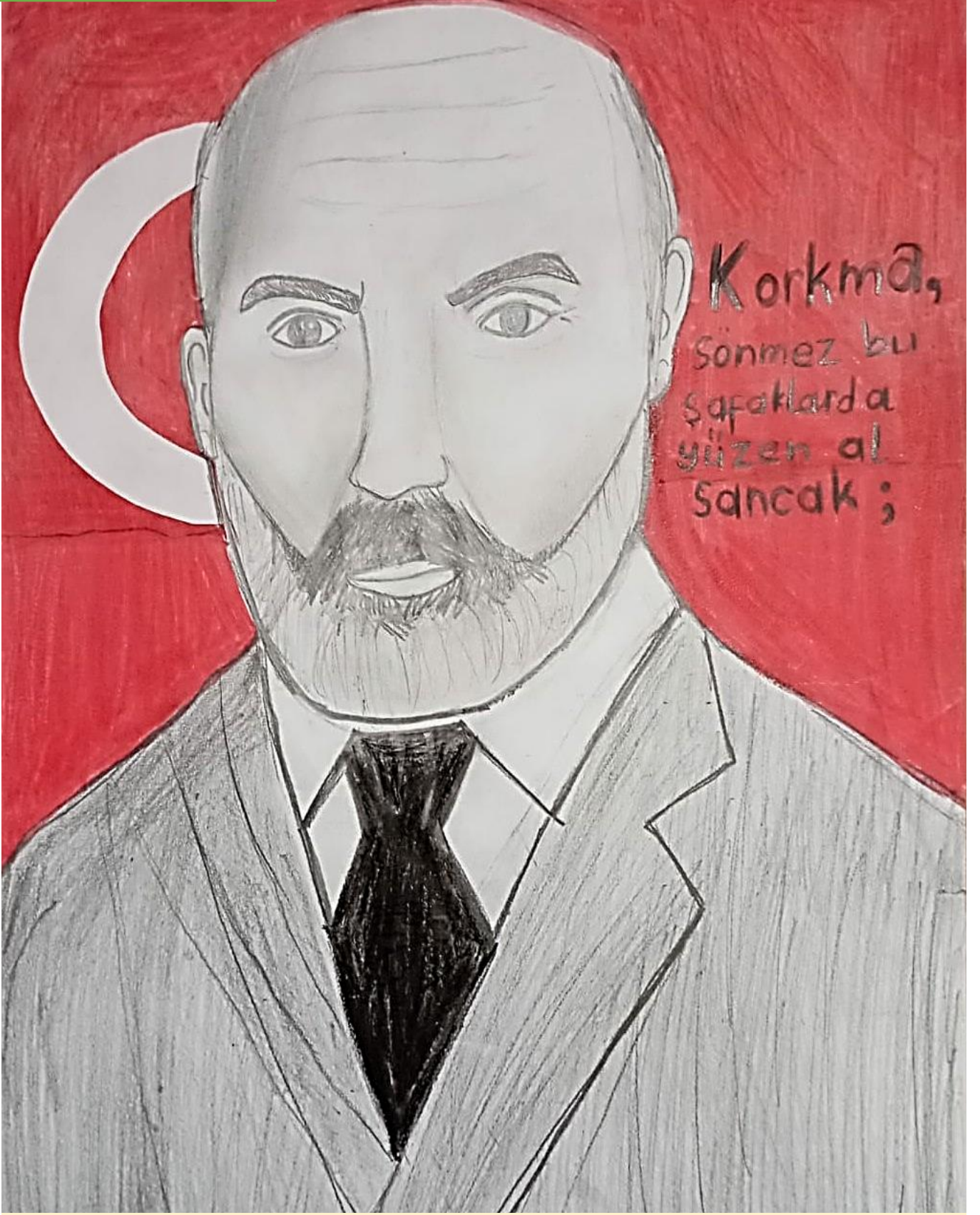
Yıl 1921. Anadolu bir ölüm-kalım savaşı vermektedir. Bu savaşı yani Kurtuluş Savaşı'nı yürüten Türkiye Büyük Millet Meclisi, bu mücadelenin ruhuna uygun bir özgürlük marşının yazılıp “millî marş” olarak kabulünü kararlaştırır. Meclis, bu yarışmanın düzenlenme görevini Milli Eğitim Bakanlığına verir. Açılan yarışmaya 724 şair katılır. Birinci gelecek şaire beş yüz lira, ki o devirde çok büyük paradır, ödül verileceğinden yarışmaya Mehmet Âkif Ersoy katılmaz. Mehmet Âkif'e göre özgürlük marşı para ile yazılmaz. Gelen şiirler incelenir, hiçbirinin istenilen düzeyde olmadığı görülür. Bunun üzerine o dönemin Millî Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi Bey, büyük şair Mehmet Akif'e bir mektup yazarak para meselesini halleder. Parayı almayıp bir yardım kuruluşuna bağışlayabileceğini söyler ve yarışmaya katılmasını rica eder.

Bu mektup üzerine Mehmet Âkif, Tacettin Dergâhı'nda İstiklal Marşı'nı yazmış ve bu şiiri kitabına almayarak kahraman ordumuza ithaf etmiştir. İlk defa 17 Şubat 1921'de yayınlanan İstiklâl Marşı, vatanımızın her köşesinde büyük bir heyecan yaratmıştır.

Türkiye Büyük Millet Meclisinde üç kez, ayakta, alkışlar arasında okunarak “millî marş” olarak kabul edilen İstiklâl Marşı'mız, bayrağımız gibi kutsal bir varlığımız olmuştur. Türk milleti var olduğu müddetçe de İstiklâl Marşı'mız ve onun şairi Mehmet Akif Ersoy yaşayacaktır. Buna hiç kimse engel olamayacaktır. Çünkü; İstiklâl Marşı, herkesin ümitsizliğe düştüğü, vatanın yer yer işgal edildiği bir dönemde milletimize bir ümit ışığı olarak yazılmıştır. Her dizesi bizim mücadele kararlılığımızı, özgür yaşama inancımızı; Allah, vatan, millet sevgimizi; büyük ve asil tarihimizi anlatmaktadır. Bu marşın ruhu, ruhumuz; heyecanı, heyecanımız; inancı inancımızdır. Mehmet Âkif, özgürlüğe olan inancımızı alevlendiren İstiklâl Marşı'nı yazmakla, İstiklâl Savaşı'nın manevi cephesinde mücadele eden kahramanlardan biri olmuştur.

Âkif, İstiklâl Marşı'nı yazdığı zaman Burdur Milletvekili olarak bulunuyordu. Paltosu olmadığı için soğuk günlerde arkadaşlarından aldığı ödünç paltolarla meclise gidiyordu. Bu durumda bile, ödül olarak verilen beş yüz lirayı almayarak bir hayır kurumuna bağışlıyor, paltosuzluğa razı oluyordu. İstiklâl Marşı'nın Türkiye Büyük Millet Meclisinde kabul edildiği gün, Meclise, Zonguldak milletvekili arkadaşından ödünç aldığı on lira ile gelmiş, İstiklâl Marşı büyük bir coşkuyla ayakta alkışlanırken utancından Meclisi terk etmiştir. İşte Âkif, böyle yüksek karakter sahibi bir şahsiyetti. İstiklâl Marşı'nı da ancak böyle güzel ahlâk sahibi biri yazabilirdi.

Mekânın Cennet olsun ey yüce gönüllü insan.

**Zannetme ki ecdadın (ataların) asırlarca uyudu,
Nereden bulacaktın o zaman eldeki yurdu?**

Mehmet Âkif ERSOY

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜN SESİ

Abdulkadir ÖZKAN / Türkçe Öğretmeni

***“Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.”***

Günümüzden 104 yıl önce bu mısralarla başladı söze Mehmet Akif. Çünkü gerçekten de korkulacak bir durum vardı yurdumuzda. Birinci Dünya Savaşı’ndan yenik çıkan Osmanlı’nın toprakları pay edilmiş, yurdumuzun her yanı işgal edilmişti. Milletimiz, ne yapacağını bilmez bir durumda, eli kolu bağlı, ölümü bekliyordu.

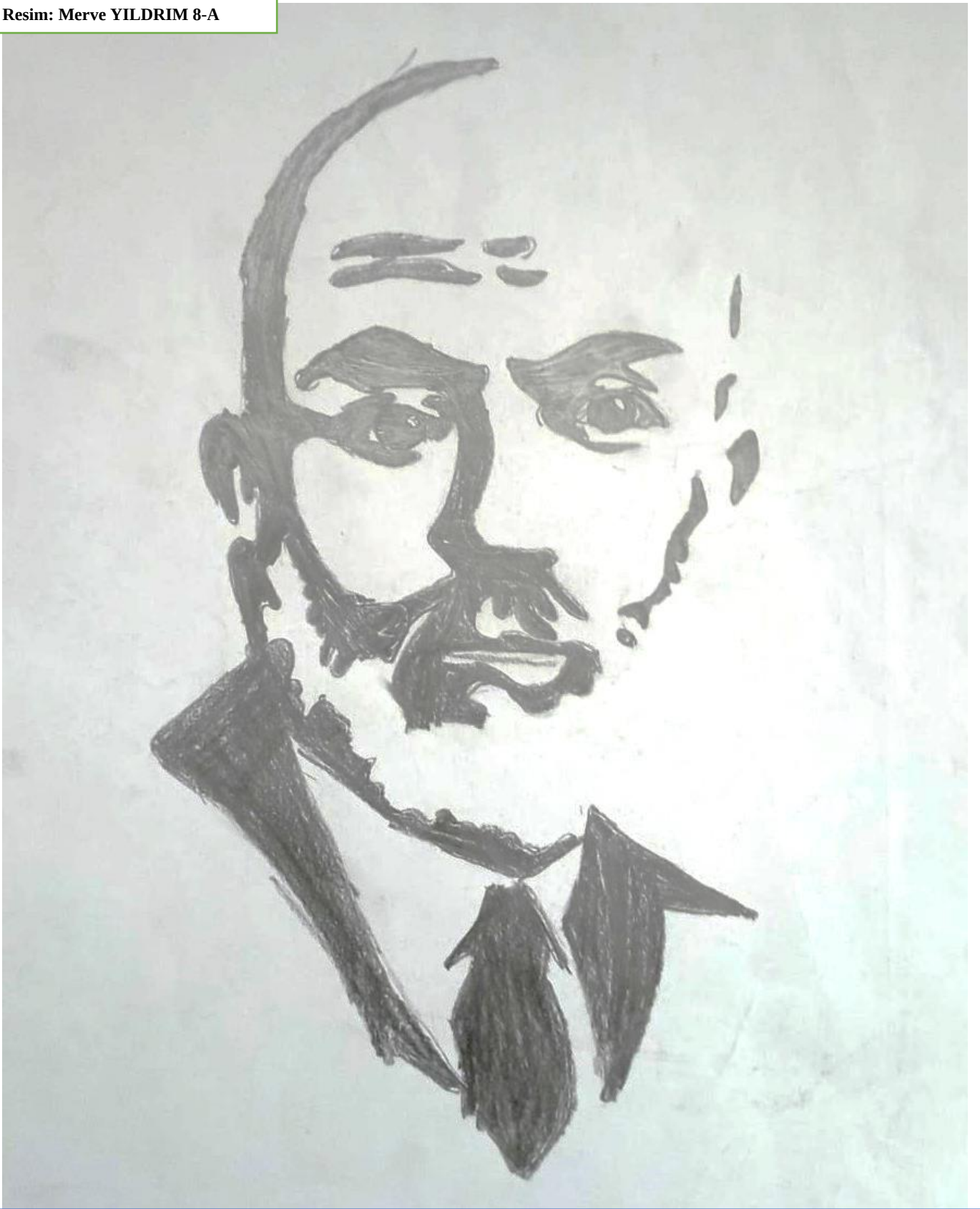
Sonra milletin bağrından, yok oluşa hayır diyen bir ses yükseldi. Bu ses; İnebolu’da Şerife Bacı’nın, Erzurum’da Kara Fatma’nın, Kastamonu’da Halime Çavuş’un, Gaziantep’te Yirik Fatma’nın, Gördes’te Makbule Hanım’ın, Aydın’da Çete Emir Ayşe’nin, Adana’da Tayyar Rahmiye Hanım’ın sesiydi. Bu ses; İzmir’de Hasan Tahsin’in, Maraş’ ta Sütçü İmam’ın, Antep’te Şahin’in, Urfa’da Karayılan’ın, Aydın’da Yörük Ali Efe’nin, Nazilli’de Demirci Mehmet Efe’nin sesiydi. Bu ses, düşmanların yüreğine korku salan, Türk milletinin yok oluşa karşı direnişin sesi; bu ses, Anadolu’nun işgalcilere karşı duruşunun sesi; bu ses ölüme erkekçe meydan okuyuşun sesi; bu ses Başkomutan Mustafa Kemâl’in: **“Ya istiklâl ya ölüm!”** diyen sesiydi.

Ta yürekten cevap verdi Türk milleti bu sese. Hem de Doğu’sundan Batı’sına, Güney’inden Kuzey’ine tek vücut halinde. 19 Mayıs 1919’da Başkomutan Mustafa Kemal’in yaktığı meşale bir yangına dönüştü ve düşmanları Anadolu’da yaktı, kül etti. Akıttığı şehit kanlarıyla dünya tarihine bir kez daha Anadolu’nun sonsuza kadar Türk milletinin yurdu olduğunu yazdı.

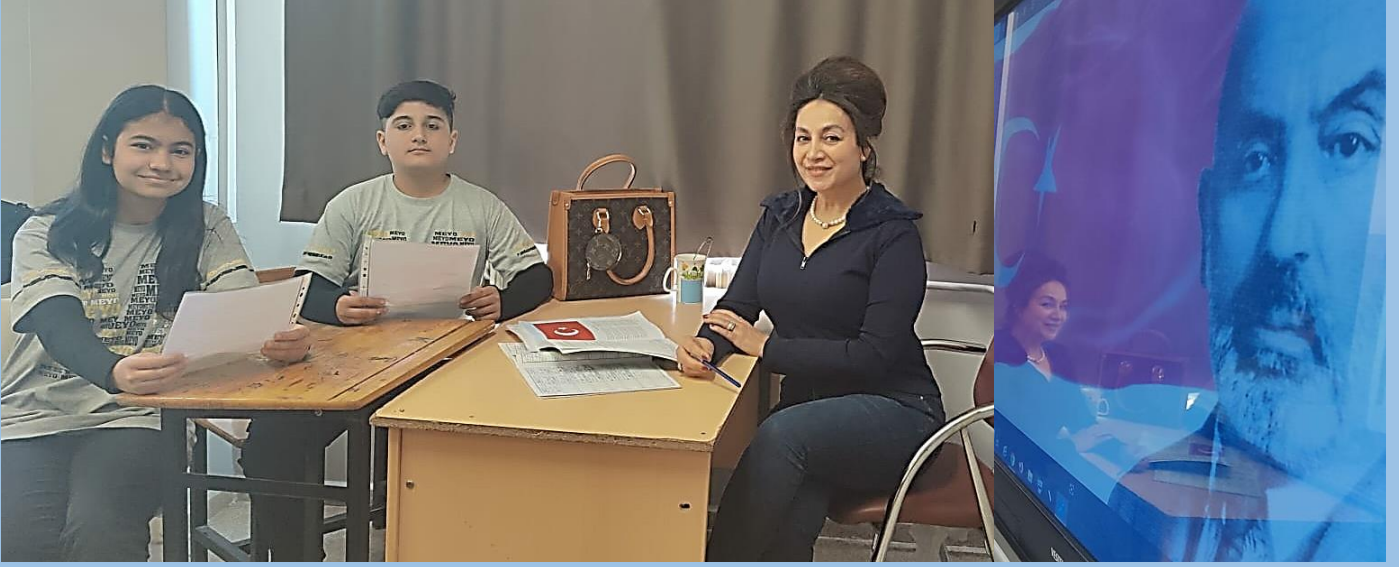
İşte bu şanlı zaferin adıdır İstiklâl Marşı. Daha zafer kazanılmadan, bu zaferin kazanılacağını sezen milletimizin sesidir. İstiklâl Marşı, Anadolu’nun sonsuza kadar Türk milletinin olacağının haykırışıdır. Sonsuza kadar özgür kalacak Türkiye’nin sesidir.

Bütün bu özgürlük haykırıışlarını yüreğinin en derinlerinde hisseden Mehmet Akif Ersoy, Türk milletinin sesi oldu ve bu özgürlük arzusunu İstiklâl Marşı’nda dile getirdi.

Bizler, yedisinden yetmişine tüm Türkiye, topraklarımızda yaşanan bu ölüm kalım savaşını, özgürlük için yapılan bu fedakârlıkları unutmadık, sonsuza kadar da asla unutmayacağız. Büyük ozan Mehmet Akif Ersoy’a ve aziz şehitlerimize söz veriyor ve diyoruz ki: Bize bütün dünyayı da verseler, bu cennet vatanımızdan asla vazgeçmeyeceğiz.

***“Bekleřirken gökte yüz binlerce ervah (ruhlar) intikam,
Yerde kalmış, na’řa (ceset) benzer kavm (millet) için durmak haram!
Kahraman ecdadınızdan (atalarımızdan) sizde bir kan yok mudur?
Yoksa: İstikbâlinizden (geleceğinizden) korkulur, pek korkulur!”***
Mehmet Âkif ERSOY (Safahat, 5. kısım.)

TÜRKÇE ÖĞRETMENİ DESTEGÜL ZEYTİNELİ İLE SÖYLEŞİ

Türkçe Öğretmeni Destegül Zeytineli ile Mehmet Akif Ersoy ve İstiklâl Marşı konulu bir söyleşi yaptık.

Hocam, öncelikle bize biraz kendinizden söz eder misiniz?

Tabii ki söz ederim. Ben Destegül Zeytineli. Branşım aslında Türk dili ve edebiyatı öğretmenliğidir. Ama şu an Türkçe öğretmenliği yapıyorum. Mehmet Emin Yurdakul Ortaokulunda yaklaşık dördüncü yılımı yaşıyorum ve sizlerle beraber olmaktan çok mutluyum.

Mehmet Akif Ersoy deyince aklınıza gelen çağrışımlar nelerdir?

Mehmet Akif Ersoy; vatan, bayrak ve millet şairidir çocuklar. Mehmet Akif Ersoy denildiği zaman aklıma ilk olarak İstiklâl Marşı gibi ulvi bir eserin ortaya çıkmasını sağlayan çok önemli bir şahsiyet olması geliyor. İstiklal Marşı biliyoruz ki bağımsızlığımızın simgesidir ve bu bizim için çok kıymetlidir. Kendisi de zaten mütevazılığıyla, ilkeleriyle, duruşuyla, hayata bakışıyla her zaman için Türk milletine, Türk askerine, Türk ordusuna önderlik yapmış olan güçlü bir kalemdir.

İstiklâl Marşı, 12 Mart 1921’de kabul edildiğinde, Kurtuluş Savaşı devam ediyordu. Sizce böyle bir ortamda İstiklal Marşı yazılması ne anlama geliyor?

Kurtuluş Savaşı yıllarında yazıldı bu şiir. Şöyle düşünelim. Biz kendimizi ele alalım. Moralimiz çok bozuk, çok üzgünüz, çaresiz durumdayız. Böyle bir durumda olduğumuzda tutunacak bir dal ararız ve günümüz şartlarında bir psikoloğa gitmeyi düşünürüz ya da çok yakınımızdan destek almayı düşünürüz.

İşte o dönemde milletimiz de çok zor bir durumdaydı. Öylesine güçlü bir şair, yazar, öğretmen ve birçok sığata sahip olan Mehmet Akif Ersoy; vatanın her bir toprağını karış karış gezmiş, Mustafa Kemal Atatürk'e yoldaşlık yapmış ve halkı bilinçlendirmeye çalışmıştır. Ve henüz savaşın ortasında iken asker ve silah bakımından çok üstün olan düşman güçlerinin karşısında bizim de onlarla savaşılabilecek bir manevi güce ihtiyacımız vardı. Bu manevi gücü ve inancı da bize Mehmet Akif Ersoy sağlamıştır. Yani bizi ateşleyerek zafer inancımızı, zafer aşkımızı güçlendirmiş, zaferin önünde sonunda bizim olacağının müjdecisi olmuştur. Atatürk ne demişti? “ ‘Zafer benimdir!’ diyebilenindir. Başarı ise ‘Başaracağım!’ diye başlayarak sonunda ‘Başardım.’ diyebilenindir.” İşte tam da bu ortamda Mehmet Akif, İstiklâl Marşı’nı yazarak bu zafer inancını Türk milletine aşılamıştır.

İstiklal Marşı neden “Korkma!” ünlemiyle başlamış olabilir? Şair Mehmet Akif Ersoy, kime veya kimlere, niçin “Korkma!” diye seslenmiştir?

Çocuklar, çaresizlik durumlarında biz de insan olduğumuz için korkarız. Korku kaygıyı beraberinde getirir. Kaygı, korkuyu barındırır. Bunlar maalesef kardeş duygulardır. O dönemde milletimiz fakirlik, çaresizlik ve aklınıza gelen ne kadar problem varsa hepsini yaşamaktaydı. Ayrıca vatanımız işgal edilmişti. Düşman askerleri ülkemizin her bir köşesinde yağmalamaya, öldürmeye, her türlü kötülüğü yapmaya devam ediyordu. Yani milletimiz için gerçekten de korkulacak bir durum vardı. Böyle korkunç bir ortamda Mustafa Kemâl Atatürk öncülüğünde, ona inanan Türk milleti ve Türk askeri ve Mehmet Akif gibi güçlü yazar ve şairler ortaya çıktı. Mehmet Akif Ersoy, İstiklâl Marşı’na “Korkma!” diyerek başladı. Türk ordusuna, Türk milletine düşmandan korkmamalarını istedi. Yani korkmayın, korkusuzca savaşın. Korkusuzca savaşırırsanız bunun sonu aydınlık olacaktır, zafer olacaktır, bayrağımız sonsuza kadar özgürce dalgalanacaktır demek istedi.

Hocam, Mehmet Akif Ersoy milli marş yarışmasına, 500 lira gibi o zaman için çok büyük bir para ödülü konduğu için katılmamıştır. Onu ikna etmek için, kazanırsa ödülün hayır kurumlarına verileceğini söylediklerinde yarışmaya katılmayı kabul etmiştir. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Şimdi burada öncelikle Mehmet Akif Ersoy'un karakterine değinmek istiyorum. Mehmet Akif Ersoy, çok tevazu sahibi bir insandı. Son derece onurlu bir şahsiyetti. Onun edebi kişiliğinin yani sıra karakterinin güçlü olması da çok önemliydi. Varlıklı biri değildi. İhtiyaçları olmasına rağmen para ödülü olduğu için yarışmaya katılmayı kabul etmedi. Çünkü ona göre milli marş para için yazılmazdı. Bu, onun karakterine uymazdı. Mehmet Akif Ersoy'un yarışmaya

katılması için o dönemin Milli Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi Tanrıver ısrar etti. Yarışmayı kazanırsa ödülün ihtiyaç sahiplerine dağıtılması koşuluyla yarışmaya katıldı. 724 şiir arasında birinci seçildi. 500 liralık ödülün “Darül Mesai” adında bir hayır kurumuna verilmesini istedi. Bu vakıf, kadınlara ve çocuklarımıza meslek öğreten ve cepheye kıyafet diken vakıftır. Mehmet Akif Ersoy, para ödülünü bu vakfa bağışlayarak örnek bir davranışta bulunmuştur.

İstiklal Marşı, 12 Mart 1921’de Mecliste kabul edilip okunurken Mustafa Kemâl Paşa da sıraların önünde onu ayakta dinlemiş ve durmadan alkışlamıştır. Atatürk, daha sonraları ise İstiklal Marşı ile ilgili duygu ve düşüncelerini şöyle dile getirecektir: “Bu marş, bizim inkılâbımızı anlatır. İstiklal Marşı’nda, İstiklal davamızı anlatması bakımından büyük manası olan mısralar vardır. Benim en beğendiğim bölümü ise; ‘Hakkıdır, hür yaşamış bayrağımın hürriyet; / Hakkıdır, Hakk’a tapan, milletimin İstiklal...’ dizeleridir.” biçiminde konuşmuştur. Peki Hocam, İstiklal Marşı’nın sizi en çok etkileyen bölümü hangisidir, neden?

Her kıtası ayrı ayrı kendi içerisinde hem bir telkin taşıyor hem de bir öykü taşıyor. Öncelikle Mustafa Kemâl Atatürk’ün beğendiği dizeler, Allah’a tapan milletimiz her zaman bağımsızlığı hak ettiğini belirtir. Tabii ki de biz Allah’a inanan, başkasından asla medet ummayan, kendi ayakları üzerinde duran, Türklük şuurunun farkında olan ve ezelden beri, destanlarımızdan beri her zaman bağımsızlığımıza özen gösteren, düşmana asla baş eğmeyen bir milletiz. Dejenere olmak ve bu özelliklerimizi kaybetmek istemiyoruz. Atatürk’ün beğendiği dizeler takdire şayandır. Benim en beğendiğim bölüm ise: “Bastığın yerleri “toprak” diyerek geçme, tanı, / Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı. / Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı, / Verme, dünyaları alsan da bu cennet vatanı.” kıtasıdır. Bu bölüm beni çok etkiler. Çünkü günümüz gençliğinin çok şuurlu olmasını istiyoruz. Tabii ki şuurlu bir gençliğimiz var; ama bütün gençlerimizin de bu şuurda olmasını diliyoruz.

Çevrenizde gördüklerinizden hareketle, sizce gençlerimiz İstiklal Marşı’mızın önemini yeterince kavramışlar mı?

Ne yazık ki buna olumlu cevap veremeyeceğim. Bazı gençlerimiz İstiklal Marşı’nı bir tören marşı gibi algılıyorlar. Sadece milli maçlarda söylenen bir marş olduğu düşünüyor. Bu marş bizi coşturuyor. İstiklal Marşı okunduğu zaman çok etkilenirim. Çünkü anlamını bilerek dinlediğin zaman duygulanmamak mümkün değil. Her dinlediğimde duygulanırım, etkilenirim gözlerimden yaşlar akar. Gençler ne yazık ki bu konuda yeterli değil. Sözüm meclisten dışarı, uyduruk bir rapçinin anlamsız sözlerle dolu şarkısını ezberler ve bunları bağlara bağıra söylerler. Hiçbir anlam ifade etmeyen, hiç hoşumuza

gitmeyen cümlelere sahip bu parçalar maalesef toplumumuzun içine atılmış bir dinamit gibidir. Bilinçli olmalıyız, değerlerimizin farkına varmalıyız. Biliyor musunuz? Savaşlar artık topla, tüfekte yapılmıyor. Öncelikle toplumların değerleri, inançları yok ediliyor. Daha sonra bayrak, namus, şeref, haysiyet gibi bütün güzel değerlerimiz, aile bağlarımız şarkılarla, dizilerle, yok edilmeye çalışılıyor. Bu konuda uyanık olmalıyız. Her şeyden önce biz öğretmenler, özellikle Türkçe ve sosyal bilgiler öğretmenleri, sene başından itibaren İstiklâl Marşı'nın anlamını mutlaka öğrencilerimize anlatmalıyız. Sınıf içinde olsun ilçe genelinde olsun yapılacak yarışmalarla, etkinliklerle bunu işlemeliyiz. Bunu işlerken eğlenceli hale getirmeliyiz. Biz öğretmenler, İstiklal Marşı'nı okunurken nasıl durulması gerektiği konusunda davranışlarımızla öğrencilerimize örnek olmalıyız. Mesela ben çocukken “Larda yüzen al sancak.” diye bilirdim. Bunun “Şafaklarda yüzen al sancak.” olduğunu anlayamamıştım. Çünkü öğretmenimiz bu konuda yeterli açıklama yapmamıştı. Ben bu dizelerin anlamını lisedeki iyi bir edebiyat öğretmenim sayesinde öğrendim. Öğretmen çok önemli. Biz de İstiklâl Marşı'nın anlamını, önemini öğrencilerimize öğretmek için elimizden geleni yapıyoruz.

Mehmet Akif Ersoy ölüm döşegindeyken bir gazeteci ona şu soruyu sormuş: “Gerekirse tekrar İstiklal Marşı yazar mıydınız?” Bu soru üzerine Mehmet Akif Ersoy, “Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın!” cevabını vermiştir. Bu cevabı yorumlayabilir misiniz?

İstiklâl Marşı. Öncelikle bu iki kelimenin anlamını ele alalım. İstiklal zaten bağımsızlık demektir. Bağımsızlık marşı yazılabilmek için bağımsızlığın tehlikeye girmesi gerekir. Allah korusun, ülkemizin yeniden işgal edilmiş olması gerekir. Böyle bir şeyi asla istemeyiz. Çünkü biz bu sınavı verdik. Ve şu an Türkiye Cumhuriyeti'nin her bir köşesinde şanlı bayrağımız nazlı nazlı dalgalanmaktadır. En başta Mustafa Kemâl Atatürk ve kahraman ordumuz sayesinde özgürüz. Mehmet Akif Ersoy, bu sözleriyle vatanımızın milletimizin kıyamete kadar özgür kalmasını, ülkemizin bir daha işgal edilmemesini Allah'tan dilemiştir.

Hocam, değerli zamanınızı bize ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

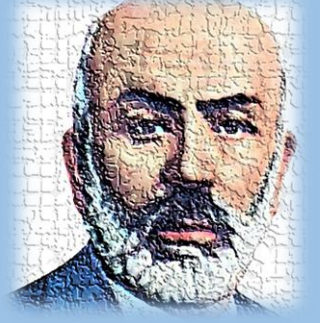
Söyleşiyi Gerçekleştiren Öğrenciler:

Nesrin DEMİR 6-D

Kaya Kartal ÖZSABUNCU 6-D

BİLİNMEYEN YÖNLERİYLE MEHMET ÂKİF ERSOY

MERVE YILDIRIM 8-A

Mehmet Akif Ersoy'un bilinmeyen birçok özelliği var. Bunlardan biri onun asıl isminin Ragîf olduğudur.

Birçok yazar ve şairin hayatında masalın önemli bir yeri olduğunu görüyoruz. Bu yazar ve şairlerden biri de Mehmet Akif'tir. Çocukken Akif, masal dinlemeden uyuyamaz. Masalı, annesi ya da babası değil de komşuları Baise Hanım anlatır. Bir gece masal dinleye dinleye Akif uyuyacak yerde masalı anlata anlata Baise Hanım uyur. Çocuk Akif'in yaptığı, kaç çocuğun aklına gelir bilinmez; ama Akif, mangalda bir ceviz kızdırır ve kadının eline yapıştırır. Sonucu tahmin etmek zor olmasa gerek.

Mehmet Akif, Türkçeyi fazlasıyla önemser. Dilin yabancılaşmasına üzülür. Güzel Türkçenin üstüne titrer.

Bir gün iki gencin aralarındaki konuşmaya şahit olur. Gençlerden biri diğerine: "Kaç trenini alacağız?" diye sorar. Mehmet Akif bunu duyunca sinirlenir ve hiç tanımadığı bu gençlere: "Treni, daha sizin devletiniz alamadı! Siz nereden alıyorsunuz?" diye çıkışır.

Âkif, yaşamı boyunca birçok suçlamayla karşılaşmıştır. Karşılaştığı en ağır suçlama ise, "Balkan Harbi" sırasında düşmanın Türk halkına reva gördüğü eziyetler karşısında "Tükürün yüzüne bu medeniyetin..." dediği için bu aydınlar tarafından "geri kafalı adam" diye suçlanır.

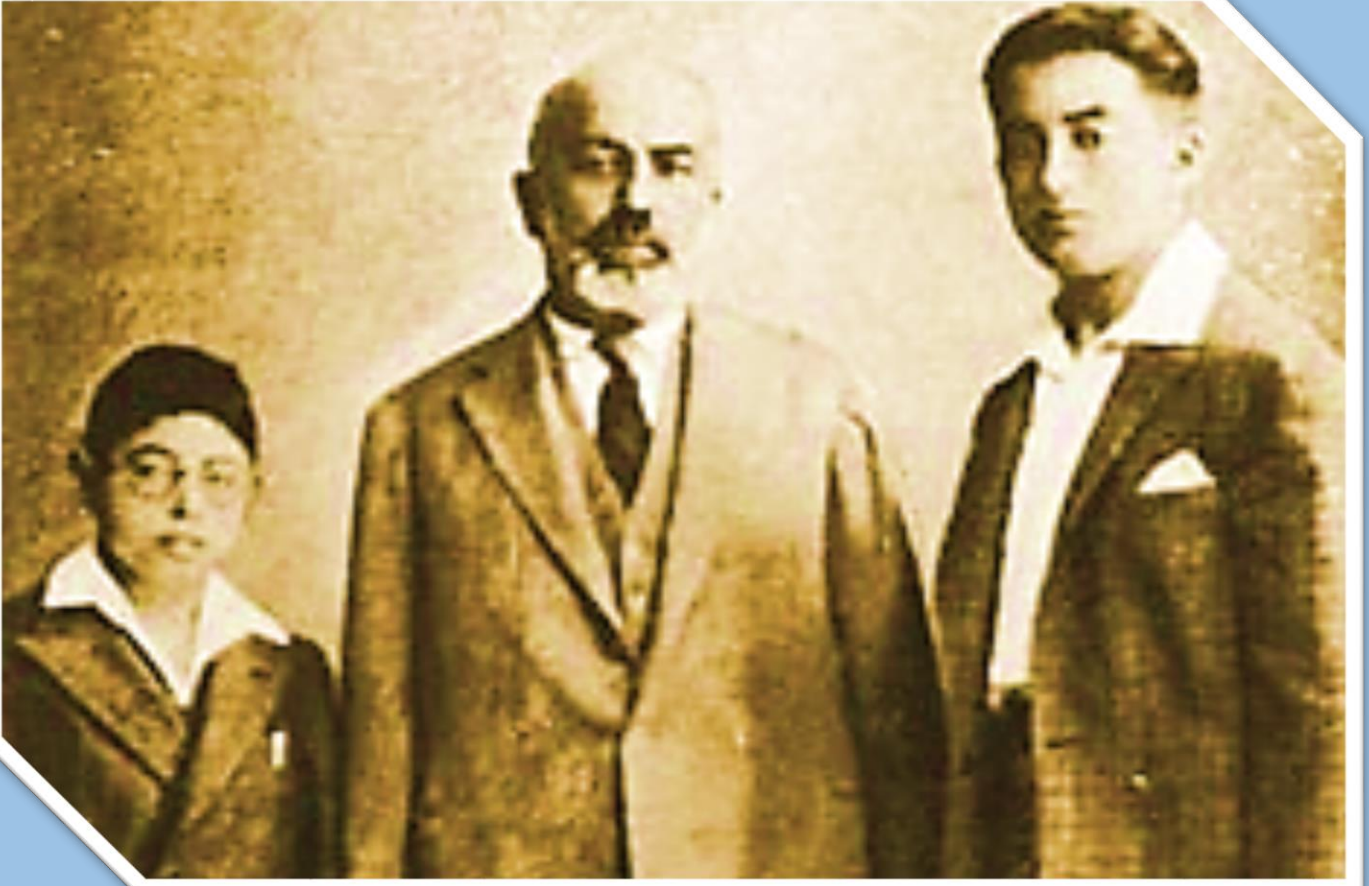
Âkif, mahalle kahvesine hücum etmiş, orada vakit öldürüp tembellik yapanları eleştirdiği için bu kahvelerde vakit öldürmeyi entelektüel faaliyet sayanlar tarafından geleneklere saygısı olmayan "züppe" olarak yorumlanmıştır.

Halide Edip'in önerdiği Amerikan mandasına karşı çıktığı için, azınlıklar tarafından "orta çağ kafalı tehlikeli adam" olarak değerlendirilmiştir.

Mısır'da entari giyip dolaşmak yerine ceket, pantolon ve Frenk gömleği giydiği gerekçesiyle "Hristiyan Âkif, gavur Âkif" olarak tanımlanır.

En ilginç iddia, Âkif'in şapka giymemek için Mısır'a gittiğidir. Oysa Mehmet Âkif'in Mısır'a gittiği yıllarda, şapka devrimi henüz yapılmamış ve Cumhuriyet Meclisinin milletvekilleri fes giymektedir.

Mehmet Âkif öldüğünde hakkında yazılanlar öyle küçük bir kitapçıga sığmayacak kadar çoktur. En lirik tespiti Hüseyin Cahit Yalçın yapmıştı: "Mehmet Âkif'in hayatı, eserlerinden çok daha muhteşem bir şiirdir."

Mehmet Akif Ersoy ve Oğulları

MEHMET AKİF ERSOY'UN YAŞAMINDAN TARİHLER

ECRİN DUMAN 7-E

1873: Mehmet Akif İstanbul Fatih Sarıgözel'de doğdu.

1877: Mehmet Akif dört yaşında mahalle mektebine başladı.

13 Şubat 1878: İkinci Abdülhamit Meclisi Mebusanı kapatarak 33 yıl sürecek dönemini başlattı.

1879: Akif, yedi yaşında Emir Buhari İlkokuluna başladı.

1882: Üç yıllık ilkokulu bitirerek, dokuz yaşında Rüştîye'ye girdi.

1885: On iki yaşında Mekteb-i Mülkiyenin lise kısmına başladı.

1887: On dört yaşında, Mekteb-i Mülkiyenin yüksek kısmına girdi.

1887-1888: Evleri yandı ve babası öldü.

1888: Akif, on beş yaşında, baytar mektebine girdi.

3 Kasım 1892: On dokuz yaşında, bilinen ilk şiirlerinden “Destur”u yazdı.

14 Aralık 1893: Yirmi yaşında, okulunu bitirip memurluğa başladı.

1894: Yirmi bir yaşında, İsmet Hanım'la evlendi. Edirne'de gezici görevde bulundu.

14 Mart 1895: Yirmi iki yaşında, yayımlanan ilk şiiri “Kuran'a Hitap” Mektep Mecmuası'nda çıktı.

1896: Yirmi üç yaşında, Beşinci Ordu'ya at satın almak için Adana'ya sonradan Şam'a kadar gitti.

20 Mayıs 1897: Türk-Yunan Savaşı başladı.

1897: Bazı şiirleri Resimli Gazete'de yayımlandı (24 yaşında).

1905: Orman ve Meadin ve Ziraat Nezareti Beşinci Şube Baytar Müfettiş Muavinliği'ne atandı.

4 Ekim 1906: İlk görevinin yanında, (33 yaşında) Halkalı Ziraat Mektebine kompozisyon öğretmeni olarak da atandı.

29 Aralık 1906: “Küfe” şiirini yazdı.

25 Ağustos 1907: (34 yaşında). Çiftlik Ziraat Mektebi Türkçe öğretmenliğine atandı.

28 Ocak 1908: Seyfi Baba'yı yazdı.

23 Temmuz 1908: İkinci Meşrutiyet ilan edildi.

28 Temmuz 1908: Mehmet Akif, İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne kaydoldu.

27 Ağustos 1908: Sebilürreşat'ın ilk sayısı ve Akif'in bu dergide ilk manzumesi “Fatih Camii” yayımlandı.

11 Kasım 1908: Darülfünun Edebiyat Müderrisliği'ne atandı.

17 Aralık 1908: Meclis-i Mebusan açıldı.

27 Nisan 1909: II. Abdülhamit tahttan indirildi. Sultan Reşat padişah oldu.

1911: (38 yaşında). İlk kitabı “Safahat” Birinci Kitap adıyla yayımlandı.

29 Eylül 1911: Türk-İtalyan Savaşları başladı.

5 Mart 1912: Yazılarının yayınlandığı Sıratı Müstakim mecmuası, adını Sebillürreşat olarak değiştirdi.

1912: (39 yaşında) “Safahat”, İkinci Kitap “Süleymaniye Kürsüsünde” yayımlandı.

15 Ekim 1912: Türk-İtalyan Savaşı sona erdi.

8 Ekim 1912: Balkan Savaşı başladı.

23 Aralık 1912: Akif İstanbul'dan Mısır'a gitti.

20 Şubat 1913: Akif, Mısır'dan İstanbul'a döndü.

2 Şubat 1913: Akif (40 yaşında). Beyazıt Cami kürsüsünde halkı birliğe ve yurt savunmasına çağırdı.

7 Şubat 1913: Fatih Cami kürsüsünde konuştu.

5 Mart 1913: Edirne kaybedildi.

11 Mayıs 1913: Akif memurluktan istifa etti.

30 Mayıs 1913: Londra Antlaşması'yla Edirne Bulgarlara bırakıldı. Mayıs-Haziran “Safahat”, Üçüncü Kitap "Hakkın Sesleri" yayımlandı.

29 Haziran 1913: İkinci Balkan Savaşları başladı.

10 Temmuz 1913: “Fatih Kürsüsü'nde” adlı uzun manzumesi Sebilürreşat'ta yayımlandı.

21 Temmuz 1913: Edirne kurtarıldı.

10 Ağustos 1913: Bükreş Anlaşması'yla Balkan Savaşları sona erdi.

1914: “Fatih Kürsüsünde” kitap olarak yayımlandı. Akif Mısır'a gitti, Medine'ye kadar yolculuk yaptı.

29 Ekim 1914: Türkiye, Birinci Dünya Savaşı'na girdi.

Aralık (?) 1914: Akif (41 yaşında). Almanların elindeki esir Müslüman askerlerine propaganda yapmak amacıyla Almanya'ya gönderildi.

5 Mart 1915: Akif (42 yaşında). “Berlin Hatıraları”nı bitirdi.

8 Nisan 1915: Berlin Hatıraları yayımlanmaya başlandı.

1916: (İlk ayları). Akif (43 yaşında). Teşkilat-ı Mahsusa tarafından Arabistan'a Gezisi 4-5 ay sürdü.

1917: "Safahat", Beşinci Kitap "Hatıralar" yayımlandı; (44 yaşında) Akif, Lübnan'a geri döndü; Dar-ül Hikmet-ül İslamiye Başkatipliğine atandı.

4 Temmuz 1918: Sultan Reşat öldü. Vahdettin tahta geçti.

1918: "Süleymaniye Kürsüsünde"nin üçüncü basımı, "Hakkın Sesleri" ve "Hatıralar"ın ikinci basımları yapıldı.

30 Ekim 1918: Mondros Ateşkes Antlaşması imza edildi.

13 Kasım 1918: İtilaf donanması İstanbul'a geldi.

21 Aralık 1918: Meclis-i Mebusan kapatıldı.

26 Aralık 1918: Akif'in "Hâlâ mı Boğuşmak?" manzumesi yayımlandı.

15 Mayıs 1919: İzmir işgal edildi.

19 Mayıs 1919: Mustafa Kemal Paşa, Samsun'a çıktı.

12 Haziran 1919: Sebilürreşat, mandacılığa karşı çıktı.

23 Temmuz 1919: Erzurum Kongresi açıldı.

4 Eylül 1919: Sivas Kongresi açıldı.

18 Eylül 1919: Akif (46 yaşında). Asım adlı kitabını, Sebilürreşat'ta yayımlanmaya başladı.

12 Ocak 1920: Son Osmanlı Mebuslar Meclisi açıldı.

22 Ocak 1920: (47 yaşında) Dar-ül Hikmet-ül İslamiye üyeliğine atandı.

23 Ocak 1920: Akif Balıkesir'de Zağanos Paşa Camii'nde halkı düşmana ve bozgunculara karşı birlik olmaya çağırdı.

16 Mart 1920: İstanbul İtilaf Devletleri'nce işgal edildi.

11 Nisan 1920: Şeyhülislamlık fetvası yayımlandı. Akif (47 yaşında). İstanbul'dan gizlice Anadolu'ya geçti.

23 Nisan 1920: Büyük Millet Meclisi açıldı.

28 Nisan 1920: Hakimiyeti Milliye gazetesi Mehmet Akif'in Ankara'ya geldiğini yazdı.

3 Mayıs 1920: Dar-ül Hikmet-ül İslamiye'deki görevine son verildi.

3 Haziran 1920: Biga'da adaylar arasında en yüksek oyu alarak mebus seçildi.

5 Haziran 1920: Burdur Mebusluğu Meclis'te onaylandı.

Haziran 1920: İsyancıları bastırmak üzere Konya'ya gönderildi. Daha sonra Burdur ve Antalya'ya gitti.

4 Ekim 1920: Basın ve Haber alma Genel Müdürlüğü, Meclis Başkanlığından Akif'in irşat için Kastamonu'ya gönderilme iznini istedi.

25 Ekim 1920: Batı Cephesi Komutanlığı'nın isteğiyle, Maarif Vekaletinin İstiklal Marşı yarışması açtığı haberi Hakimiyeti Milliye'de yayımlandı.

Kasım 1920: Kastamonu Nasrullah Camii'nde, Sevr Anlaşması'nı anlatarak halkı birliğe ve milli mücadeleye çağırdı. Avrupa'ya karşı Moskova yönetimiyle iyi ilişkiler geliştirilmesini savundu.

5 Şubat 1921: Maarif Vekili Hamdullah Suphi Tanrısever bir mektupla Mehmet Akif'e başvurarak İstiklal Marşı Yarışması'na katılmasını istedi.

12 Mart 1921: (Akif 48 yaşında) İstiklal Marşı Meclis'te tartışılarak kabul edildi.

1 Mart 1921: İstiklal Marşı Meclis'in ikinci çalışma yılının açılışında okundu, alkışlarla karşılandı.

MEHMET ÂKİF ERSOY VE MİLLÎ MÜCADELEDE FIRAT YİĞİT 7-E

Mehmet Âkif, Millî Mücadele'nin ilk yıllarından itibaren hem ruhen hem bedenlen bu mücadelenin içinde olmuş bir şairdi.

O, 1. Dünya Savaşı'ndan sonraki dönemde manda fikrine şiddetle karşı çıkmıştı. *“Türklerin 25 asırdan beri özgürlüklerini korumuş bir millet oldukları tarihi bir gerçektir. Türkler özgür olmadan yaşayamaz!”* diyerek bu milletin özgürlüğe düşkünlüğünü vurguluyordu.

Mehmet Akif, İstanbul'da rahat hareket etme olanağı kalmayan Mehmet Âkif, görevinden azledilmeden az önce oğlu Emin'i yanına alarak Anadolu'ya geçti. Sebil'ürreşat'ı Ankara'da çıkarması için Mustafa Kemâl Paşa'dan davet gelmişti. TBMM'nin açılışının ertesi günü olan 24 Nisan 1920 günü Ankara'ya vardı. Millî mücadeleye şair, hatip, seyyah, gazeteci, siyasetçi olarak katıldı. Ankara'ya varışından bir süre sonra ailesini de yanına aldırdı.

Ankara'ya geldiği günlerde, Mustafa Kemâl Paşa Konya Vali Vekili'ne telgraf göndererek Âkif'in Burdur milletvekili seçilmesini sağlamasını istemişti. Haziran ayında Burdur'dan, temmuz ayında ise Biga'dan mebus seçildiği haberi meclise ulaştı. Âkif, Burdur mebusluğunu (milletvekilliği) tercih etti. Böylece 1920 -1923 yılları arasında vekil olarak ilk TBMM'de yer aldı.

Akif'in halkı İstiklâl Savaşı'na davet ettiği vaazları ile ünlü Balıkesir Zagnospaşa Camii.

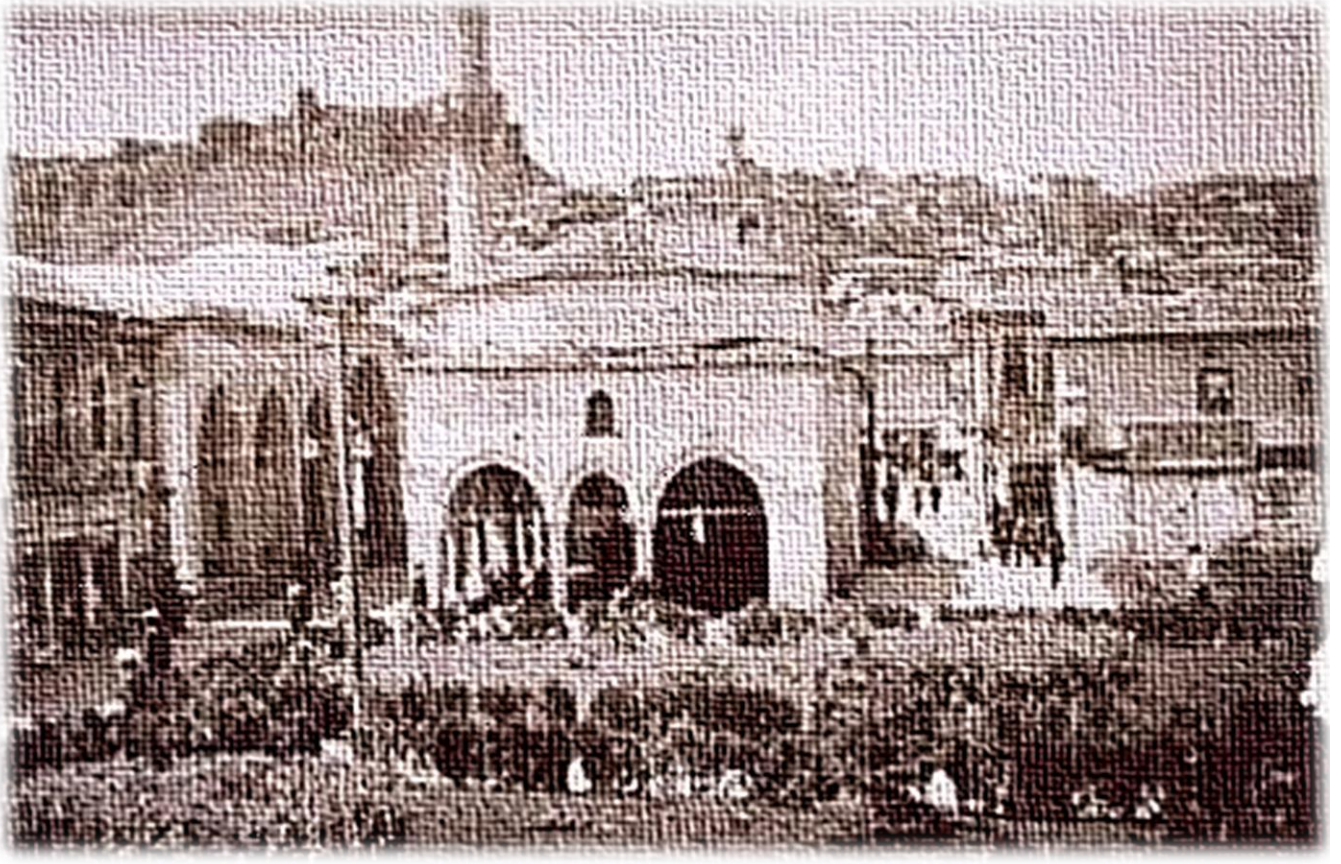
Ankara'ya varır varmaz Mehmet Akif'e verilen ilk görev, Konya Ayaklanması'nı önlemek için halka öğütler vermek üzere Konya'ya gitmekti, büyük gayretine rağmen Konya'da kesin bir sonuca ulaşamadı. 15 Ekim 1920 Cuma günü Çankırı'nın en büyük camisi olan ve halk arasında Büyük Cami olarak bilinen, Kanuni Sultan Süleyman'ın yaptırdığı Ulu Cami'de bir vaaz vermiştir. Mehmet Akif, ibadetten önce hürriyetin geldiğini ve hürriyet olmadan yapılan ibadetlerin kabul olmayacağını, kâfirin işgali altında olan halifenin de esir olduğu dolayısıyla gerçek halife olamayacağını, Yunanlılara ve kâfirlere karşı cihat bayrağını açan Mustafa Kemal etrafında toplanmak gerektiğini ısrarla vurgulamıştır. Mehmet Akif vaazında şunları söylemiştir: *"Muhterem Müslümanlar, Aziz Çankırılılar, şükürler olsun. Aylardan beri Cuma namazını kılmak fırsatını Çankırı'da buldum. İstanbul ve civarında kılamadım. Çünkü o yörelerde kâfirlerin bayrağı dalgalanıyordu. O bayrağın altında kâfirin kölesi idik. Allah, Müslümanlara köleliği haram kılmıştır. Kölenin (Cuma) namazı kabul değildir. Hürriyetinizi kazanacak sonra cumaya koşacaksınız. Kâfirin bayrağı altında halifelik de kuru bir sözden ibarettir. Halifelik İslâm bayrağı altında olur. Yoksa halife de bir köledir. Allah'ın reddettiği bir haleftir. Öyleyse Müslüman için evvela hürriyet sonra ibadet. Aziz Çankırılılar, kâfirlerin köleliğini kabul etmeyip hürriyet için cihat açan Mustafa Kemal Paşa etrafında toplanınız ve ülkemizi yakıp yıkan hamile kadınların karınlarını deşen hiçbir günahı olmayan çocuklarımızı süngüleyip havada dolaştıran kız ve kadınlarımızın namuslarına tecavüz eden Yunan ordusunu ve onları destekleyen kâfirleri kovmadıkça ve eli kolu bağlı yörelerimizde İslam'ın bayrağını dalgalandırmadıkça sizlerin de ameli noksan [kalır] ibadeti makbul olamaz. Köleliği kaldıran ona cihat açan Kuvva-yı Milliye ordusuna katılınız. Cennetin kapısı daima şehitlere ve gazilere açıktır. Her iki cihanda da Allah'ın makbul kulları şehitler ve gazilerdir."*

**Mehmet Akif'in
15 Ekim 1920'de konuşmasını yaptığı Çankırı Ulu Camii.**

Mehmet Âkif oradan Kastamonu'ya geçti. Halkı düşmana direnişe teşvik için 1920 yılının Kasım ayında Kastamonu'daki Nasrullah Camisii'nde verdiği ateşli vaaz, Diyarbakır'da basıldı ve tüm şehirlere ve cephelere dağıtıldı. Âkif, Anadolu'ya geçerken Eşref Edip'e de arkasından gelmesini söylemişti. Eşref Edip, Sebil'ürreşat dergisinin klişesini de alıp İstanbul'dan ayrıldı. Son olarak 6 Mayıs 1921'de 463. sayısını yayımlamışlardı. Âkif, derginin 464-466. sayılarını Eşref Edip ile beraber Kastamonu'da yayımladı, 464. sayı o kadar ilgi gördü ki birkaç kere basılıp Anadolu'ya ve askere dağıtıldı. 467. sayıdan itibaren yayıma Ankara'da devam ettiler. Derginin etkisi o kadar büyüktü ki yaydığı yoğun duyguların hâkimiyetindeki Türk halklarının etkilenmesinden korkan Rusya, gazetenin ülkeye girişini yasakladı. 1921'de Ankara'da Tacettin Dergâhına yerleşen Mehmet Âkif, Burdur milletvekili olarak meclisteki görevine devam etmekteydi. O dönemde Yunanlıların Ankara'ya ilerleyişi karşısında meclisi Kayseri'ye taşımak için hazırlık vardı. Bunun bir dağılmaya yol açacağını düşünen Mehmet Âkif, Ankara'da kalınmasını, Sakarya'da yeni bir savunma hattı kurulması düşüncesini destekledi.

Mehmet Akif, mücadelenin ancak fedakârlıkla yapabileceğine inanmaktadır. Bunun için en önde fedakârlığı kendisi göstermiş, mücadeleye bütün benliğiyle iştirak etmiştir. Buna aykırı hareket edenlere çok kızmaktadır. Bu konuda: *"Bir de bakıyorum, görev bilincini, fedakârlığı daima başkalarından bekliyoruz. Dostlar şehit, biz gazi yağması dört elle sarıldığımız bir düşünce."* diyerek bu kızgınlığını dile getirmektedir.

**Mehmet Âkif'in Milli Mücadele'ye katılımı sağlamak amacıyla
19 Kasım 1920'de Kastamonu halkına konuşma yaptığı
Kastamonu Nasrullah Camii.**

MEHMET AKİF ERSOY'UN KASTAMONU NASRULLAH CAMİİ KONUŞMASI DERİN TAŞPINAR 7-E

Mehmet Akif, Kurtuluş Savaşı'nın en sıkıntılı döneminde, 1920 yılında, Ankara'ya geçerek Kurtuluş Savaşı'na katılmış bir vatan şairidir.

Atatürk'ün; bütün din adamlarından, hatiplerden, aydınlardan isteği doğrultusunda Mehmet Akif de Anadolu'yu dolaşarak halkı Kurtuluş Savaşı'na katılmaya çağırmıştır. Aşağıda bir bölümünü vereceğimiz bu konuşmada Mehmet Akif, Türk milletine seslenerek millî mücadelenin gerçek anlamını, milli birliği koruyarak canla başla savaşmanın Türk milleti için hayati bir görev olduğunu; Sevr Antlaşması'nı kabul etmenin Türk milleti için ölümden başka bir şey olmadığını, tereddüde yer bırakmayan dille anlatarak bütün milleti Sevr Antlaşması'nı yırtmaya davet etti. Onun bu konuşması, ayrıca bir kitapçık halinde basılarak memleketin her tarafında, bütün camilerinde ve bütün toplanma yerlerinde okundu ve bir taraftan içimizdeki bölünmelere son vermeye, diğer tarafından Türk milletini uyandırmaya çalıştı. Bu konuşma tam manası ile tarihî bir belgedir. Ve bu belge, o zaman Millî Mücadele'nin karşılaştığı her sorunu açıklamaktadır.

Bu konuşmanın bir bölümü şöyledir:

“Ey Müslümanlar,

Milletler; topla, tüfekte, zırhlı ile, ordularla, tayyarelerle (uçaklarla) yıkılmaz. Milletler ancak aralarındaki bağlar çözülerek; herkes kendi başının derdine, kendi havasına, kendi çıkarını düşünmek kaygısına düştüğü zaman yıkılır...

Bizi yok etmek için hazırlanmış bir tuzak olan barış antlaşması paçavrasını (Sevr Antlaşması’nı) mücahitlerimiz (Kuvvayi Milliye Ordusu) Doğu tarafından yırtmaya başladılar. (Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesindeki şehirlerimizin düşmandan kurtarılmasını kastediyor.) Şimdi, beri taraftaki dindaşlarımıza düşen görev; Anadolu’muzun diğer yerlerindeki düşmanları denize dökerek, o murdar (kirli) paçavrayı (Sevr Antlaşması’nı) büsbütün parçalamaktır. Zira o parçalanmadıkça Türklük için, bu diyarda yaşamak olanağı yoktur.

Ey Müslüman Cemaati!

Düşmanların bugün bizden istedikleri ne filân şehir ne filân bölgedir; doğrudan doğruya başımızdır, boynumuzdur, hayatımızdır, devletimizdir.

Ey Müslüman Cemaati!

Düşman eline geçen Müslüman yurtlarının hali, bizim için ne tesirli bir ibret göstergesidir. İslâm’ın son sığınağı olan güzel topraklarımızı istilâsı altında bırakmayalım. Kederi, miskinliği, ihtirası, bölücülüğü büsbütün atarak; azme, gayrete, birliğe sarılalım. Cenab-ı Allah, Hak yolunda savaşmak için meydana atılan azim ve iman sahipleri ile beraberdir.”

Mehmet Âkif Ersoy’un bu konuşması, milletimizin zihnini aydınlatmaya devam edecektir.

İSTİKLÂL MARŞI

HACI MEHMET GÖRENLİ 8-A

İstiklâl Marşı, Türkiye Cumhuriyeti'nin ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin milli marşıdır.

Sözleri Mehmet Akif Ersoy'un bestesi Osman Zeki Üngör'e aittir. 12 Mart 1921'de TBMM tarafından Türkiye Cumhuriyeti'nin, Milli Marşı olarak kabul edildi.

İstiklal Harbi'nin en heyecanlı günlerinde toplumu bir araya getirici ve ortak duygularını canlandırıcı bir milli marş gereksinimini gidermek amacıyla Maarif Vekaleti (Milli Eğitim Bakanlığı), 1921'de bir güfte yarışması düzenledi. Bu yarışmaya 724 şiir katıldı. Kazanan güfteye para ödülü konduğu için önce yarışmaya katılmak istemeyen Mehmet Akif, Maarif Vekili Hamdullah Suphi'nin ısrarı üzerine Kahraman Ordumuza adadığı şiirini yarışmaya soktu. TBMM'nin 12 Mart 1921 tarihli oturumunda Mehmet Akif'in şiiri milli marş olarak kabul edildi.

Şiirin bestelenmesi için açılan ikinci yarışmaya 24 besteci katıldı. 1924 yılında Ankara'da toplanan seçici kurul, Ali Rıfat Çağatay'ın bestesini kabul etti. Bu beste 1930 yılına kadar çalındıysa da 1930'da değiştirilerek Cumhurbaşkanlığı Orkestrası Şefi Osman Zeki Üngör'ün 1922'de hazırladığı bugünkü beste yürürlüğe kondu.

Marşın armonilemesini Edgar Manas, bando düzenlemesini İhsan Servet Küncer yaptı. Şiir dokuz dörtlük ve bir beşlikten oluşur. İlk iki dörtlük İstiklâl Marşı'nın güftesi olarak söylenir.

İstiklâl Marşı, Cumhuriyet'in ilânından önce 1921'de yazılmış olmakla beraber, Cumhuriyet'i müjdeledi ve millî marş olarak kabul edildikten sonra, hemen her gün tekrarlandığı için Atatürk ile beraber Cumhuriyet devrinin sembolü oldu. Bu devirden sonra yetişen bütün nesillerin daha çok tören nedeniyle kendine has bestesi ile söyledikleri bu marş, şiir olarak da değerlidir.

İstiklâl Marşı'nı değerlendirirken, yazıldığı devri göz önünde bulundurmalıdır. Mehmet Âkif, kendi ile birleştirdiği Türk milletinin duygu ve inancını dile getirir.

İstiklâl Marşı'nın yazıldığı yıllarda, henüz İstiklâl Savaşı kazanılmamıştır. Türk ordusu, bu şiir yazıldıktan bir yıl sonra, 16 Ağustos'ta Büyük Taarruz'a geçer.

Düşmana karşı ordu ve millete cesaret vermek isteyen büyük şâir, şiirine “Korkma!” diye başlar.

Konusu: Kurtuluş Savaşı ve bağımsızlık.

Ana duygusu: Türk Milleti'nin ölmeyeceği ve sonsuza kadar yaşayacağı inancı.

Dil ve şekil bakımından şiire şakim olan düşünce: “Kuvvet, güven duygusu, sağlamlık ve sadeliktir. Bunlar Türk halkı ve askerinin özellikleridir.” (Prof. Dr. Mehmet KAPLAN)

Konu bakımından şiir çeşidi: Lirik ve epik şiir.

Şairi ve şairin mesleği: Mehmet Akif ERSOY – Baytar (Veteriner hekim yani hayvan doktoru).

Mehmet Akif'in şiirlerinin toplandığı eser: Safahat. (Yedi bölümdür).

İstiklâl Marşı'nın milli marş olarak kabul tarihi: 12 Mart 1921.

İlk bestecisi: Ali Rıfat ÇAĞATAY (Kabul edildiği tarih: 1924.)

Şimdi kullanılan ezginin bestecisi: Osman Zeki ÜNGÖR. (1930'da kabul edildi.)

İstiklâl Marşı'nın yazıldığı yıllar: İstiklâl Marşı'nın yazıldığı yıllarda, henüz İstiklâl Savaşı kazanılmamıştır. Türk ordusu, bu şiir yazıldıktan bir yıl sonra, 16 Ağustos'ta Büyük Taarruz'a geçer.

Nazım birimi: Dokuz dörtlük ve bir beşlikten oluşmuştur.

Ölçüsü: Aruz ölçüsüdür.

Mehmet Akif ERSOY, “Safahat” adlı kitabına İstiklâl Marşı'nı almamıştır. Çünkü, şair bu şiiri Türk ordusuna ve Türk milletine armağan etmiştir.

İSTİKLÂL MARŞI YARIŞMASI VE SON ALTIYA KALANLAR

DAMLA SU KÖROĞLU 7-E

İstiklal Marşı'mızın kaç şiir arasından birinci seçilmiş olduğunu biliyor musunuz? Tam tamına 725 şiir arasından birinci seçilmiş. Açılan yarışmaya 724 şair katılmış. İstiklal Marşı yarışmasında son altıya kalan şiirleri derledim.

O zamanlar Maarif Vekaleti (Milli Eğitim Bakanlığı) tarafından yapılan yarışmada bu altı şiir seçilip bastırıldı. Basılan şiirler milletvekillerine dağıtıldı. Ancak bu şiirlerin hiç birini yeterli bulmayan dönemin Milli Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi (Tanrıöver), para ödülü olan bir yarışma olduğu için katılmadığını öğrendiği Mehmet Akif Ersoy'un katılmasını istedi. Yarışmaya şu anki İstiklal Marşı'mız ile katılan Mehmet Akif, yarışmayı kazandı ve kendisine verilen parayı "Darül Mesai" adlı yardım kuruluna bağışlamıştır.

Mehmet Muhsin'in yazmış olduğu şiir:

Yıllarca altı cephede ateşle kanlara;
Türkün hilâl-ü dinine düşman olanlara;
Ceddin o; Yıldırım gibi saldın zaman zaman
Yüksek başın eğilmedi bir art cihanlara
Ey kahramanlar ordusu, ey yıldırım-Şitab.
Göster cihan-ı mağribe bir kanlı inkilab
Ey mazi-i havariki bin destan olan;
Garbın zalam-ı zulmüne yüz yıl kılınç salan
Arslan yürekli ordu; demir giy; silah kuşan!
Zira hududu kapladı ateşle kan, duman.
Ey kahramanlar ordusu, ey yıldırım - Şitab,
Göster cihan-ı mağribe bir şanlı inkilab!
Arslan mücahid ordusu, ey haris-i salah
Destinde seyf-i hak gibi pek şanlı bir silah
Açtın sema-yi millete pür-nûr bir sabah.
Atî bizim... bizim artık vatan, zafer, felah.
Ey kahramanlar ordusu; ey yıldırım - Şitab.
Göster cihan-ı mağribe bir şanlı inkilab.

Bursa Milletvekili Muhittin Baha

Bey yarışmaya (M) rumuzuyla katılmış ve değerlendirmeler sırasında şiirini geri çekmiştir. İşte yarışmadan çekilen o şiir:

Altı bin yıl efendilik yaptın,
Kahraman Türk idi cihanda adın.
Bir ateşten siperdin İslama
Sönmeyen bir güneş gibi yaşadın.
Ey büyük ünlü milletim ileri!

Hasmına çiğnetme koş bu şanlı yeri!
Düşmanın bir cihansa dostun
Hak Hakkın elbette müstakil yaşamak
Atıl, ez, vur, senindir İstiklâl
Ebedî parlâsın şu al bayrak...
Ey benim şanlı milletim ileri;
Ele çiğnetme koş bu ülkeleri!
(M.)

İskender Hâki'nin şiiri:

Müslüman, ey Türk oğlu
Açıldı istiklâl yolu
Benim bu son günlerimdir,
Diyor bize Anadolu.
Çek sancağı Türk ordusu
Olmaz Türkün can korkusu
Esarete dayanır mı
Türk vatanı, Türk namusu?
Bu son savaş bize farzdır,
Fırsatımız gayet azdır,
Muzaffer ol da ey millet
Altın ile tarih yazdır.
Birleşelim özümüzden,
Dönmeyelim sözümüzden,
Hem silelim bu lekeyi,
Tarihteki yüzümüzden.

Kemalettin Kami'nin şiiri:

Göz yaşına veda et
Ey güzel Anadolu!
Hakkını korur elbet
Türkün bükülmez kolu
Cenk ederiz genç, koca
Bugün değil, yarın da
Yadımız ağladıkça
İzmir ezanlarında.
Hak yolunda kan olur,
Dünyalara taşarız;
Ya şerefle vurulur,
Ya efendi yaşarız.
Her gün yeni bir hile
Arkasından satıldık;
Her gün yeni bir dille
Yurdumuzdan atıldık.
Yeter, ey Kâbemizi
Elimizden alanlar
Alıkoyamaz bizi
Yolumuzdan yalanlar.
Hangi alçak el alır,
El zinciri boynuna?
Kim Yunanı bırakır
Türk kızının koynuna?

Bu şiirin şairini bulamadım ama **A.S.** rumuzu (takma ad) ile yarışmaya katılan bu şiir diğerlerinden daha farklı. İşte o şiir:

Millet aşkı, din aşkı, vatan aşkı uyansın
Yurdumuza göz dikenler al kanlara boyansın
Ya ben ya onlar diyen silâhına dayansın
Türk oğludur bu millet
Türk'ündür bu memleket
Türk oğludur bu millet
Türk'ündür bu memleket
Düşman gözü tutamaz yanar dağlar başını
Bağrımızda saklarız vatanın her taşını
Yurdumuza yan bakan döker gözün yaşını
Türk oğludur bu millet
Türk'ündür bu memleket
Türk oğludur bu millet
Türk'ündür bu memleket
Can veririz her zaman hürriyet yoluna
'Ya gazi, ya şehitlik ne devlettir kuluna
Ata emanet etmiş namusunu oğluna
Bize Türk oğlu derler
Hep bizimdir bu yerler
A.S.

Hüseyin Suat tarafından yazılan şiir:

Türkün evvelce büyük bir pederi
Çekti sancağı hilâl-i sehari
Kanımızla boyadık bahr ü berri
Böyle aldık bu güzel ülkeleri
İleri, arş ileri, arş ileri
Geri kalsın vatanın kahpeleri
Seni ihya için ey nâmı büyük
Vatanın uğruna öldük öldük
Ne büyük kaldı bu yolda ne küçük
Siper oldu sana dağlar gibi Türk
Yürü ey milletin efradı yürü
Ak süt emmiş vatan evlâdı yürü
Vatan evlâdını kurban edeli
Milletin hür yaşamaktır emeli
Veremez kimseye bir Çamlıbeli
Bağlanır mı acaba Türkün eli
İleri, arş ileri, arş ileri
Çiğnenir çünkü kalan yolda geri.

BAZI MİLLETLERİN ULUSAL MARŞLARI

DOĞUKAN ÖZSOY 7-B

Her özgür ülkenin bir bayrağı ve bir milli marşı vardır. Milli marşlar, ait oldukları ülkelerin millet olma özelliğini gösterir ve o milletin ortak duygu ve düşüncelerini yansıtır. Ben de bazı ülkelerin milli marşlarını merak ettim ve araştırdım.

İngiliz Milli Marşı

Bölüm 1

Tanrı korusun iyi yürekli kralımızı,
Uzun ömürler soylu kralımıza,
Tanrı kralı korusun!
Yengin kılsın onu,
Mutlu ve şanlı,
Başımızdan etmesin eksik;
Tanrı kralı korusun!
Tanrım en seçkin yetenekleri elindeki
Ona bağışla gönülden kucaklar dolusu.
Uzun yıllar başımızdan eksilmesin diye;
Savunsun diye yasalarımızı.
Ve haklı kılsın bizi diye
Tüm yüreğimiz ve sesimizle
haykırmamız için
Tanrı kralı korusun!

Bölüm 2

Tanrı kutsasın yurdumuzu.
Yaradan'ın esirgeyen eli
Korusun yine kıyılarımızı;
Barış, gücünü eksik etmesin,
Düşmanı dost eylesin,
Ve Britanya'nın hakları güdülmesin
Artık savaşıla.
Haklı ve dürüst yasalar
Üstlensin halkın davasını
Ve mutlu kılsın adamızı.
Yurdu yiğitlerin ve özgür insanların,
Ülkesi bağımsızlığın (özgürlüğün),
Dua ediyoruz üstünden eksik olmasın
İyi yürekli Tanrı'nın hoşnutluğu.

Almanya Milli Marşı

Birlik, hak ve özgürlük
Alman vatani için
Kardeşçe, yürekle ve el ele
Bu uğurda çaba gösterelim
Birlik, hak ve özgürlük
Mutluluğun simgesi
Bu mutluluk içinde parla
Parla Alman vatani
(Birinci dörtlük)
Almanya, Almanya, her şeyin üstünde
Dünya'daki her şeyin üstünde
Eğer sürekli direnerek
Kardeşçe, birlik halinde tutarsa kendini
Maas'ten Memel'e
Etch'ten Belt'e varana kadar
Almanya Almanya her şeyin üstünde
Dünyadaki her şeyin üstünde.

Mısır Millî Marşı

Memleketim, memleketim, memleketim
Sevgim ve kalbim senin içindir.
Ey ülkelerin anası Mısır
Sen hedefim ve gayemsin
Ve bütün insanların gayesi
Seni elde etmek için birçok el uzanır
Memleketim, memleketim, memleketim
Sevgim ve kalbim senin içindir
Mısır, sen, incilerin en güzelisin
Zamanın alnı üzerinde parlayan bir inci
Ülkem, özgür olarak yaşayasın
Düşmanlara rağmen esenlik içinde olasın
Memleketim, memleketim, memleketim
Sevgim ve kalbim senin içindir.

ABD Milli Marşı

Pul pul yıldızlı sancak

Ah, söyle, görebiliyor musun şafağın ilk ışıklarında,
Alacakaranlığın son pırıltıları içinde öylesine övünçle selamladığımızı,

O tehlikeli kavgada kalın çizgileri ve parlak yıldızlarıyla,
Tabyalar üzerinden görkemli dalgalanışını izlediğimizi?

Ve roketlerin kızıl ışığı, havada patlayan bombalar,
Tanıtladılar tüm gece, bayrağımız hâlâ oradadır.

Ah, söyle o pul pul yıldızlı sancak hâlâ dalgalanıyor mu

Toprağı üzerinde özgür insanların ve vatanı üzerinde yiğitlerin?

Kıyıda, denizin sisleri içinden belli belirsiz görülen,

O kıyı ki orada düşmanın böbürlenene ordusu son derece sessizlik içinde yatmaktadır,

Nedir o, esen yelde, yüksek tepenin üstünden,

Esintiyle bîr kaybolup, bir görünen?

Bir alazlanıyor ışıltısında sabahın ilk ışığının,

Bir tüm görkemiyle yansıyarak parlıyor sular üzerinde,

İşte bu, pul pul yıldızlı sancaktır, ah, uzun yıllar dalgalansın

Toprağı üzerinde özgür insanların, ve vatanı üzerinde yiğitlerin!

Ve nerede şimdi o guruh o kadar pervasızca haykıran

Yıkıntısı savaşın ve döğüşün

Ne yuva ne yurt bırakacak diye?

Kendi kanları yıkadı onların pis ayaklarının kirini.

Hiçbir barınak koruyamaz parayla tutulan ve köleyi

Korkunçluğundan kaçışın, ya da zulmetinden mezarın;

Ve pul pul yıldızlı sancak yengiyle dalgalanır

Toprağın üzerinde özgür insanların, ve vatanı üstünde yiğitlerin!

Ah, bu hep böyle olsun özgür insanlar durdukça

Sevgili vatanlarıyla savaşın perişanlığı arasında!

Yengi ve barışla kutsanan bu ülke.

Yüceltsin o Güç'ü bizi bir ulus yapan ve ulus olarak tutan!

Öyleyse feshetmemiz gerek çünkü davamız haklı bir dava,

Ve şu olmalı parolamız: Tanrıdır güvenimiz!

Ve pul pul yıldızlı sancağımız yengiyle dalgalanarak,

Toprağı üzerinde özgür insanların, yuvası üzerinde yiğitlerin!

Pakistan Milli Marşı

Mutluluklar kutsal yurda

Mutluluklar bereket ülkesine

Simgesi kırılmaz azmin

Pakistan yurdu

Mutluluklar sana inan kalesi

Bu kutsal ülkenin yolu

Halkın kardeşliğinin gücündedir

Ulusumuz, ülkemiz ve devletimiz

Parlasın şan ve şerefle sonsuza dek

Kutlu olsun amacımız, ereğimiz.

Ay yıldızlı bu bayrak

Öncüsüdür ilerlemenin ve olgunluğun

Anlatandır geçmişimizi, şanını bu günümüzün,

Esini geleceğimizin.

Simgesi Tanrı'nın esirgemesinin.

NİNEMİN GÖZLERİ

Hayatım boyunca ninemin gözleri beni takip etti. O gözlere her zaman özlem duyuyorum. Küçükken onların anlamını kavrayamıyordum. Bir şekilde, geleceğe dair işaretler taşıdıklarını büyüdüğümde anlayacaktım. Kimi yakınlarımızın “Adiviye Hanım!” diye seslendikleri benim ninem; az konuşan, sessiz, okyanusların maviliği kadar derin ve ilkbaharın gökyüzü kadar canlı mavi gözleriyle bakan minyon bir kadındı. İstanbul’da Debreli dedemle evlendikten ve Beşiktaş’ta yıllar boyunca yaşadıktan sonra Arnavutluk’a gelmişler, sınırların kapanıvermesiyle bir daha Türkiye’ye dönememişlerdi. Maalesef, ülkesi ve diline duyduğu hasretini sadece kendisine anlatabildiği bir ülkede yaşamak zorunda kalmıştı. Denilebilir ki bu hasreti, çoğu zaman kendisine bile gizlice anlatırdı. Çoğu zaman, özellikle Adriyatik kıyılarında olduğu zamanlarda, gözleri o parlaklığını yitirir veya uzaklarda kaybolur giderdi. Bazen öyle bir sulanırdı ki gözleri, ağlamaya başlarsa kimse durduramaz diye düşünürdüm. Her seferinde, dudaklarının kenarında kimsenin fark edemeyeceği bir gülümseme eşlik ederdi o dolan gözlerine. O anlarda, sanki biriyle konuşuyor gibi olurdu. Belki kendi kendine, belki İstanbul’daki yakınlarıyla, belki kaderiyle konuşurdu. Kiminle konuştuğunu kim bilebilirdi ki?

Canını kavuran bir özlem hissi, ölümüne kadar eşlik etmişti ona. Şimdi geçmişe ait hatırladığı her şey, hissettiği her acı; ruhunu kavuran özlemini azaltmasını sağlıyordu. Bu durumun onda ne zaman başladığını tam olarak bilemiyorum ama hatırlayabildiğim kadarıyla ben okula başlamadan önceydi. Yani, dört beş yaşında olmalıydım o zamanlar. Biz, bütün gün birlikte kalıyorduk. Herkesin kabullendiği gizli bir anlaşma vardı sanki. (...) İkimiz kanepeye otururduk ve ninem, anlamadığım bir dille, bana İstanbul’daki yakınlarını anlatmaya başlardı. Bunu, kullandığı kişi isimlerinden anlardım. O anlatırken devamlı ses tonu değişirdi. Bazen bir iç çekerdi, bazen acılı bir şekilde gülümserdi, bazen de gözlerinin içinde biriken gözyaşlarını durdurmak için ellerimi sımsıkı tutardı. (...)

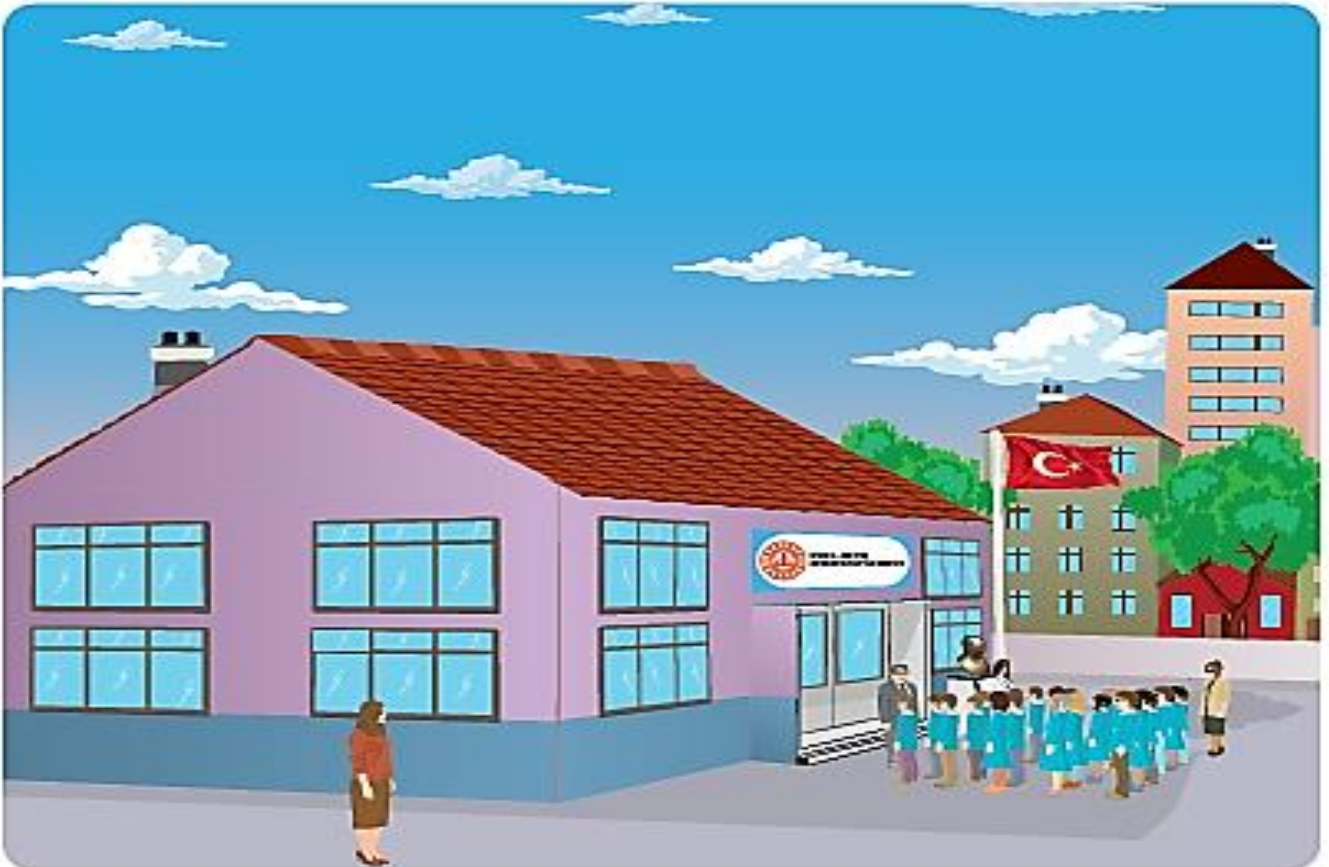
Anlamayı ne de çok isterdim! Bu kelimelerin arkasında nelerin saklandığını nasıl bilebilirdim ki? Söylediği bu yabancı kelimelerin sesi kulaklarıma güzel bir melodi, ilkbahar poyrazı gibi gelirdi. Anlamalarını her sorduğumda saçlarımı okşar, ellerimi sımsıkı tutar, derin bir nefes alarak “Gözlerimin içine bak, onları orada bulacaksın.” derdi. Ben de ninemin masmavi gözlerine bakar ve onun bitmeyen sağanaklarını, özlemini, her şeyini görürdüm. Onun hasretini görür ve onun hasretiyle yaşırdım. Benim ninem ülkesine, yakınlarına, diline ve onlarla ilgili olan her şeye hasret duyardı. Ben de onun hasretine hasret duymaya başlamıştım. O; geçmişine, bildiği şeylere hasret duyar; ben ise bilinmeyene... (...)

Bir de bana söylediği bir şarkısı vardı ninemin. Bu şarkıyı ben de öğrendikten sonra birlikte söylemeye başladık. Hayatımda tam olarak ezberlediğim ilk şarkı bu olmalı. Sözlerini hiç anlamıyordum ama ninem için çok önemli olduğunu bildiğimden isteyerek kolay bir şekilde öğrenmiştim. Söylediğimizde birdenbire ciddileşir ve ayağa kalkıp düzgün durmamı isterdi. Bunu neden istediğini bilemezdim. Keşke bilebilseydim. Tam kırk dört yıl önce tanışarak ezberlediğim bu şarkıyı, ne olduğunu bilmeden ninemle birlikte sevgi ve istekle söylüyordum.

Yaklaşık 20 yıl sonra ilk defa İstanbul'a geldiğimde, bir Mayıs günü Beşiktaş'ta dolaşırken ninemin şarkısını duydum. Nefesim durdu. Kulaklarımda sanki onun güzel sesi çınılıyordu. Ayaklarım tutmaz oldu ve şarkının geldiği okulun demir parmaklıklarına zor varabildim. Aman Allah'ım! Harika bir şeydi. (...) Okulun bahçesine girip bütün gücümle söylemeye başladım. Bahçede bulunan öğretmenler kim bilir ne kadar şaşırmıştır! O an benden çıkan ses, ninemin de sesiydi. Orada anladım Türk İstiklal Marşı'nı söylüyor olduğumu. Orada anladım benim duyduğum hasretin, ninemin bir zamanlar duyduğu hasret kadar olduğunu. Bir marşın ne kadar önemli olduğunu o zaman anladım. Ne kadar uzakta olsan, hangi şartlarda olsan İstiklal Marşı'nın deri altına girip gönlünün ayrılmaz bir parçası hâline geldiğini o zaman anladım. (...)

Lindita Xhanari LATİFİ (Lindita Zanari LATİFİ)
(Kısaltılmıştır.)

Not: Bu yazı MEB 7. Sınıf Türkçe kitabından alınmıştır.)

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

1921’de İstiklâl Marşımızın belirlenmesi için düzenlenen yarışmaya 724 şiirin katıldığını,

Yarışmayı kazanan şiire para ödülü verileceği için Mehmet Âkif Ersoy’un ilk önceleri yarışmaya katılmak istemediğini,

Mehmet Âkif Ersoy’un İstiklâl Marşı için “O benim değil milletimin şiiridir artık!” dediğini,

Mehmet Âkif’in yarışma ödülü olarak kazandığı parayı Hilal-i Ahmer yani Kızılaya bağlı bir derneğe bağışladığını,

Daha sonra Mehmet Âkif Ersoy’un, çevresinin yoğun ısrarı nedeniyle kahraman ordumuza adadığı şiiriyle yarışmaya katıldığını,

Kızılaya bağlı bu derneğin adının Dârül-Mesai (İşevi) olduğunu, bu derneğinde ihtiyaç içindeki kadın ve çocuklara iş öğretmek amacıyla kurulduğunu,

(...) 12 Mart’ta Büyük Millet Meclisinde İstiklâl Marşı’nın o zamanki Maarif Vekili yani Millî Eğitim Bakanı Hamdullah Suphi Tanrıöver tarafından okunarak Millî Marş’ımız olarak kabul edildiğini,

Mehmet Âkif Ersoy’un milletimize ve kahraman ordumuza armağan ettiği İstiklâl Marşı’nı, kendi şiirlerinin bulunduğu kitap olan “Safahat”ın içine almadığını biliyor muydunuz?

MEHMET ÂKİF'E SAYGI

Sızlar yüreğim Âkif'i andıkça,
O, vatan için yanan bir sancakça,
Kalemiyle kurşun sıkan bir nefer,
Her dizesinde iman ve zafer.

Gözyaşı döktü millet için,
Zulme boyun eğmedi bir gün bile,
Çanakkale'de yankılanan ses,
Halâ taşır mukaddes nefes.

Gece boyu aç kaldı, susuz kaldı;
Yine de Hakkı haykırdı durdu,
Yüreği yanar, susar mı hiç,
Vatan aşkıyla dolmuş bir iç?

Şimdi göklerde hilâl gülüyorsa
Dalgalanıp Bayrak yürüyorsa
Akif'in ruhu da bizde yaşar,
Onun duası göklere çıkar.

Ada ULGEY 8-A

İSTİKLÂL MARŞI'NIN ÖNEMİ

Mehmet Âkif'in kaleme aldığı,
O zor günleri andığı,
Bizi milletçe gururlandırdığı
Bir şiiirdir İstiklâl Marşı.

Kurtuluş Savaşı'nda
Erkek kadın, yaşlı çocuk demeden
Vatanımızı koruduğumuzu anlatan
Bir şiiirdir İstiklâl Marşı.

Ne zorluklar yaşanırken,
Çoluk çocuk ortada kalırken,
Hepimiz vatan için savaşıırken
Bize moral veren bir şiiirdir İstiklâl Marşı.

Kimimiz şehit oldu, kimimiz gazi;
Düşmana karşı durduk dimdik,
Hepimizin gururu olan Mehmetçiği
Anlatan bir şiiirdir İstiklâl Marşı.

Şimdi saygıyla okuyoruz,
Okurken o günleri hatırlıyoruz,
Saygımız hiç bitmeyecek, diyoruz;
Özgürlük sembolümüzdür İstiklâl Marşı.

Şerif Mehmet KÜÇÜK 7-B

ÂKİF VE VATAN

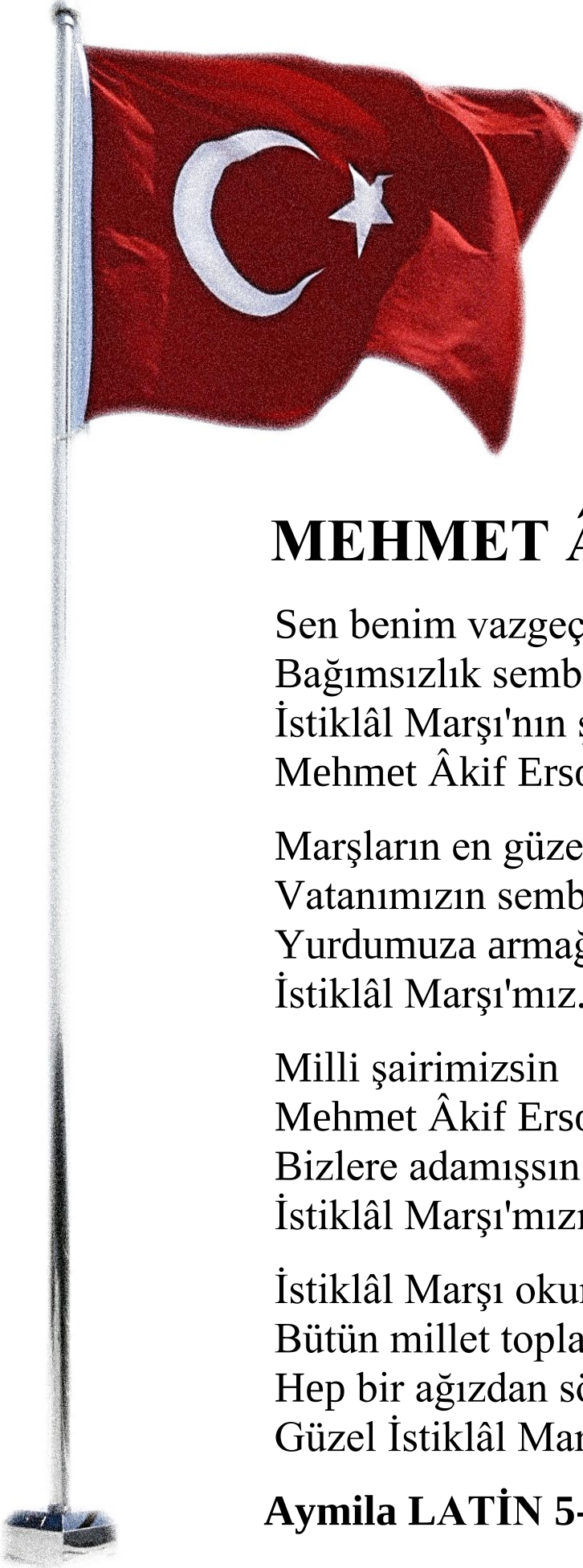
Bir ses yükseldi Anadolu'da,
Hakk'ı haykırdı her ocağında,
Kalemi kılıçtı, sözü siperdi;
İmanla yazıldı ve vatan aşkıyla.

Edirne'den Ağrı'ya ne şehitler verdik,
Her karış toprağımızı kanımızla suladık,
85 milyon ile bugün de varız,
Vatanımız uğruna her an hazırız.

Bayrak dalgalandıkça semalarda,
Ezan yakalandıkça minarelerde,
Akif'in sesi halâ bizlerle
Vatan aşkıyla çarpan yüreklerde.

Rahat uyu Âkif, düşmez güzel vatan;
Özgürlük inancımız kalplerde atan,
Yürürüz izinden asla yıkılmadan,
Ezelden ebede vatan aşkıyla.

Dicle BAŞTOSUN 5-F

MEHMET ÂKİF ERSOY

Sen benim vazgeçilmez yurdumun
Bağımsızlık sembolünü yazan
İstiklâl Marşı'nın şairi
Mehmet Âkif Ersoy'sun.

Marşların en güzeli,
Vatanımızın sembolü,
Yurdumuza armağan,
İstiklâl Marşı'mız.

Milli şairimizsin
Mehmet Âkif Ersoy,
Bizlere adamışsın
İstiklâl Marşı'mızı.

İstiklâl Marşı okunurken
Bütün millet toplanır,
Hep bir ağızdan söylenir
Güzel İstiklâl Marşı'mız.

Aymila LATİN 5-D

SOSYAL BİLGİLER ÖĞRETMENİ SAVAŞ DEMİR İLE SÖYLEŞİ

Sosyal Bilgiler Öğretmeni Savaş Demir ile Çanakkale Zaferi konulu bir söyleşi yaptık.

Hocam, öncelikle bize biraz kendinizden söz eder misiniz?

İsmim Savaş Demir. 1973 yılında Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesinde dünyaya geldim. İlkokulu Afşin'de okudum. Ortaokulu ve liseyi, şu an Osmaniye ilimize bağlı Düziçi ilçesinde bulunan bir öğretmen lisesinde okudum. Daha sonra Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi Tarih Bölümünü kazandım. 4 yıl da orada okudum. Mezun olduktan sonra öğretmenliğe başladım. 29 yıldır da bu kutsal görevi yerine getirmeye çalışıyorum. Evliyim, biri kız diğeri erkek iki çocuğum var.

Çanakkale Zaferi deyince aklınıza ilk neler geliyor?

Çanakkale Zaferi deyince en başta vatanseverlik geliyor aklıma. Sonra orada savaşan Mehmetçiklerimizin, dedelerimizin, atalarımızın fedakarlıkları ve adanmışlıkları geliyor. Mustafa Kemal Paşa, Seyit Onbaşı ve daha ismini bilmediğimiz binlerce şehidimiz aklıma geliyor.

Çanakkale Savaşı neden yapıldı, özetle hatırlatabilir misiniz?

1914'te Avrupa'da başlayan 1. Dünya Savaşı, biliyorsunuz bu savaşa bir şekilde Osmanlı Devleti de dahil olmuştu, düşmanlarımız dediğimizde İtilaf Devletleri, Osmanlı Devleti'ni hem savaş dışı bırakmak hem de müttefikleri olan Rusya'ya yardım etmek istiyorlardı. Bunun için öncelikle Çanakkale Boğazı'nı ele geçirmeleri gerekiyordu. Eğer orayı geçerlerse Çanakkale Boğazı'ndan Marmara Denizi'ne, oradan da Osmanlı Devleti'nin başkenti İstanbul'a ulaşacaklardı. Yani İstanbul'umuzu, o zamanki başkentimizi işgal edeceklerdi. İşgal ettikten sonra da Osmanlı Devleti savaş dışı kalacaktı. Oradan da Rusya'ya yardım edeceklerdi. Bu yüzden Çanakkale Boğazı'na 18 Mart 1915'te büyük bir donanmayla saldırı gerçekleştirdiler. Çanakkale Savaşı'nın başlangıcı böyle oldu; fakat 18 Mart'ta başlayan donanmayla yaptıkları saldırı onlar için büyük bir bozguna dönüştü. Dedelerimiz onların Çanakkale Boğazı'nı geçmelerine izin vermedi.

Çanakkale Savaşı deyince “Anzak” sözcüğünü çok duymaktayız. Hocam, nedir “Anzak”, bilgi verebilir misiniz?

Anzak sözcüğü, Avustralya ve Yeni Zelanda'dan gelen İngiltere'nin sömürge askerlerini belirtmek için kullanılan bir kısaltmadır. Avustralya ve Yeni Zelanda Kolordusu (İngilizce: Australian and New Zealand Army Corps, kısaca ANZAC), I. Dünya Savaşı sırasında Britanya İmparatorluğu'nun ordusunda savaşan, Avustralyalı ve Yeni Zelandalı askerlerden oluşan kolordudur. Bu kolordunun askerlerine Anzaklar denir. Anzak kısaltması, yalnızca o kuvveti değil, aynı zamanda savaş boyunca Avustralya ve Yeni Zelanda birlikleri içerisinde görev yapan tüm askerleri de kapsayan bir anlam kazanarak bir özel isim haline gelmiştir.

Olanığınız olsaydı, Çanakkale Savaşı'nda yer alan komutan veya askerlerden, Atatürk hariç, kiminle tanışmak, konuşmak isterdiniz?

Şüphesiz Seyit Onbaşı ile tanışmak isterdim. Onunla uzun uzun sohbet etmek isterdim. Tabii o mübarek ellerinden öpmek isterdim. O düşman gemisini batıran bir topçu askeri. 276 kiloluk mermiyi sırtına alıp topa yerleştiriyor, İngilizlerin Ocean gemisini vurarak geminin dümenini bozuyor ve gemi mayına çarpıp batıyor. Özellikle, büyük bir düşman savaş gemisini batıran askerimiz olan Seyit Onbaşı ile tanışmak isterdim.

Çanakkale Savaşı'nın yapıldığı alanı gezip görme şansınız oldu mu? Olduysa o yerleri gezerken neler hissettiniz?

Evet iki kez gittim. Bir sefer öğrencilerimi götürdüm. Mehmet Emin Yurdakul Ortaokulundan yirmi öğrenci ile gittim. Bir kez de ben gezmek için daha önce oraya gitmiştim. Orada duygulanmamak zaten imkânsız. O şehit

kabirlerinin üzerindeki isimleri, doğdukları yerleri, yaşlarını okudukça insanın gözleri yaşıyor. Ağlamamak elde değil ki. Ben de ağlamıştım zaten. Bu şehitlikleri gezerken aklıma Mehmet Akif Ersoy'un İstiklal Marşı'nda söylediği "Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı; / Düşün altında binlerce kefensiz yatanı." dizeleri geliyor. İnsan oraya gittiğinde toprağa basmaya çekiniyor. Şehitlerimizin üzerine basıyorum hissi uyandırıyor bende.

Hocam, Çanakkale Savaşı'nda sizi en çok etkileyen olay veya olaylar nelerdir?

Öncelikle, daha önce söyledim, Seyit Onbaşı'nın 276 kiloluk top mermisini alıp, topa yerleştirip bir büyük bir İngiliz savaş gemisini batırması o müthiş bir şey, insanüstü bir olay. Normal insan 276 kiloluk bir mermiyi tekrar kaldıramaz ki. Çanakkale'ye gittiğimde müzenin girişinde aynı mermiden vardı. Ben bu mermiyi kucaklayıp kaldırmak istediğimde mermiyi yerinden bile kımıldatamadım. Beni etkileyen diğer bir olay ise Mustafa Kemâl Paşa, biliyorsunuz, bu savaşta mücadele eden bir subaydı. Conkbayırı denilen yerde süngü hücumunu yönetiyordu. O esnada bir top mermisinden çıkan bir şarapnel parçası Mustafa Kemâl Paşa'nın sol göğsüne isabet etmişti; fakat sol göğsü üzerinde bulunan bir cep saati Mustafa Kemal Paşa'nın hayatını kurtarıyor. Bu olay da beni çok etkiler. Bu olay benim için çok anlamlı; çünkü Çanakkale Savaşı'ndan sonra 1919'da Kurtuluş Savaşı başlıyor. Kurtuluş Savaşı'nı ise Mustafa Kemâl Paşa başlatıyor. Mustafa Kemâl Paşa eğer orada o şarapnel parçasıyla şehit olsaydı acaba milletimizin durumu, ülkemizin durumu nasıl olacaktı? Bütün bunlar nedeniyle Conkbayırı'nda gerçekleşen mucize beni çok etkiliyor.

Hocam, Çanakkale Savaşı'nı kaybetmiş olsaydık, Anadolu haritası nasıl olacaktı?

Şüphesiz şimdiki gibi olmayacaktı. Şu an sahip olduğumuz topraklar bizim olmazdı. Çanakkale Savaşı'nı kaybetseydik, düşmanlar İstanbul'u işgal edecekti

ve sonra Osmanlı teslim olacaktı. Topraklarımızı aralarında paylaşacaklardı. Çanakkale Zaferi'ni kazanmamız bu durumu bir süreliğine engelledi. Fakat Birinci Dünya Savaşı'nda müttefikimiz olan Almanya savaştan çekilince Osmanlı Devleti de teslim oldu. Düşman devletler amacına ulaştı ve Sevr Antlaşması ile Anadolu'yu paylaştılar. Anadolu'yu ve İstanbul'u yeniden vatan edinmemiz Mustafa Kemâl Atatürk ve büyük Türk milletinin çabasıyla gerçekleştirdiğimiz Kurtuluş Savaşı ile olmuştur.

Çanakkale Savaşı'nda savaşan taraflar asker, silah ve teknoloji açısından nasıldı?

Asker sayısı olarak Çanakkale Savaşı'na düşman devletlerin gönderdi asker sayısı toplam 550 bin civarı, Türk ordusunun toplam iki yıl boyunca gönderdiği asker 300 bin civarındadır. Yani düşmanlar sayı bakımından zaten bizden üstün. Teknoloji bakımından ise bizden çok çok üstündüler. Bir örnek vereyim. 18 Mart'ta düşmanlar Çanakkale Boğazı'na saldırmak üzere yaklaşık 50 savaş gemisi, denizaltıları, destroyerler, muhrip gemileri, mayın tarama gemileri göndermiştir. Bizim ise savaşabilecek durumda olan gemi sayımız 6-7 tanedir. 50 gemiye karşı 7 gemi. Arada çok büyük fark var. Silah ve cephane bakımından da düşman çok üstündü.

Çocuklarımız ve gençlerimizin Çanakkale Savaşı'nı bilmeleri niçin önemlidir?

Tarih dersini biz neden görmekteyiz? Tarih bilim dalı neden var? Tabii ki geçmişte yaşayan insanların, atalarımızın, dedelerimizin yaptıklarını öğrenmek için tarih okuyoruz. Atalarımızın yaptıkları hataları öğrenip aynı hataları tekrarlamamak için, yapılan yanlışlardan ders çıkarmak için bu önemlidir. Tarihimizi iyi bilirsek atalarımızın kahramanlıklarını, yaptıkları güzel şeyleri öğrenirsek o zaman kendimize olan güvenimiz artar. Daha güzel işler başarabilme gücü buluruz kendimizde. Tarihini bilmeyen milletler geleceğe güvenle bakamaz. O yüzden gençlerimizin, çocuklarımızın tarihimizi çok iyi öğrenmeleri gerekiyor. Geleceğe güvenle bakmak için, özgüvenimizin olması için tarihimizi öğrenmemiz gerekiyor. Çanakkale Savaşları da hem dünya tarihinin hem de Türk tarihinin en önemli dönüm noktalarından biri olduğu için çocuklarımız ve gençlerimiz Çanakkale Savaşı'nı iyi bilmelidir.

Hocam, bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

Söyleşiyi Gerçekleştiren Öğrenciler:

Ubeyde Talha KAYA 7-B

Metin Can COŞKUN 7-B

ÇANAKKALE SAVAŞI'NDAKİ ÇOCUK ŞEHİTLERİMİZ

ADA ULGEY 8-A ve MUHAMMEDALİ FETTAHOĞLU 7-E

Futbol topları yoktu onların. Çaputları birbirine dolayıp bezden bir top yapmışlardı belki. Onunla da oynama fırsatları olmuş muydu? En büyük eğlenceleri neydi sizce? Salınan bir uçurtmaları olmuş muydu gökyüzünde? Gece yattıklarında neyin hayalini kurmuşlardı? Hayal kurmak için hiç fırsatları olmuş muydu acaba? Bugünkü rahatlığımızı borçlu olduğumuz onlar... Babaları cephede olduğu için bir şey isteme şansına sahip değillerdi. Ve bir gün hepsinin üzerine bir görev düştü: VATAN İÇİN ÖLMEK... Tereddüt etmeden gittiler. Öyle güzel öyle güzeldi ki gittikleri yerler. GİTTİLER, GİTTİLER VE BİR DAHA DÖNMEDİLER.

ZAFERİN ÇOCUK ASKERLERİ

Çanakkale'de küçük yaşlarına rağmen omzunda silahla cephede savaşan, istihbarat için haber taşıyan; askerimize su, ekmek ve mermi götüren çocuklar... İşte bu çocukların hikâyesi...

Tarsuslu Gazi Küçük Mehmet koltuk değnekleriyle.

Çanakkale ve İstiklâl Savaşı'na katılan çok sayıda çocuk vatan savunmasında destan niteliğinde kahramanlık örnekleri sergilediler. 7. Piyade Alayı'ndan 12 yaşındaki **Nezihat Onbaşı**, Antep savunmasında bacağını kaybeden **Mehmet** ve şehit düşen **İsmail** ile **Urfalı Bozan** bunlardan bazıları...

Çanakkale ve İstiklal Savaşı'na katılan çok sayıda çocuk, vatan savunmasında destan niteliğinde kahramanlık örnekleri sergileyerek, “meçhul çocuk askerler” olarak tarihimizdeki yerini aldı.

Türk çocuklarının milli bir sorumluluk şuuru içinde gösterdikleri fedakârlıklar, çektiği çileler ve eziyetler tam olarak bilinmemektedir. Anadolu'nun hemen her köşesinde, özellikle işgal gören yörelerde, çocuklar da bir destan niteliğinde kahramanlık örnekleri sergilemiştir. İşte bunlardan bazıları:

Antep savunmasında **Kebapçı Said Ağa'nın oğlu Küçük Mehmet, Şahin Bey'in oğlu Hayri, Şehit Yolağası'nın oğlu Mehmet Ali, Arzuhalci Ali Efendi'nin oğlu İsmail** gibi 11-12 yaşlarındaki çocukların özverisi göz yaşartıcı boyuttadır. Bu çocuklar **Arslan Bey**'in başında bulunduğu milis kuvvetlerinin içinde diğer Kuvvayi Milliyeciler gibi silahlı olup yeri geldiğinde çatışmalara katıldılar ve çoğu zaman da istihbarat hizmetinde bulundular.

Bu çocuklardan **Küçük Mehmet** ve **İsmail**, 1920 yılının ağustos ayında şehrin durumu ile ilgili orduya dilenci kılığında bilgi götürürken düşman askerlerine yakalandılar ve hiçbir konuda düşman kuvvetlerine bilgi vermediler. Serbest bırakıldıktan sonra ateş açılması nedeniyle **Küçük Mehmet** 4, **İsmail** ise 9 yerinden yaralandı. **Mehmet**'in hastanede ayağı kesilerek kurtarıldı. Ancak **İsmail** hastanede şehit oldu. Bir ayağı kesilen **Gazi Mehmet**, geri döndükten sonra tek ayağıyla Milli Mücadelede yine görev almıştır.

Bir diğer kahraman **Tarsuslu Küçük Mehmet** de mücadelede önemli görevler üstlendi. Bu çocuk, Adana cephesinde düşmanla çarpışıldığı zaman Kuvvayi Milliye'ye yemek taşır ve postacılık yapardı. Bir gün yine vazifesini yaparken kurşun yağmuruna yakalandı. Ağır yaralanan **Mehmet**, Konya'da tedavi görmüştür.

Adanalı çocuklar da İstiklal Savaşı'nda milli heyecan ve sorumluluk içinde hareket etmiştir. 12 Haziran 1920'de Fransız ve Ermenilerden oluşan bir grubun Türklere yönelik katliamında, direniş gösteren Türk çocuklarından 10 yaşındaki **Mehmet**, aldığı kurşun ve süngü yaralarına rağmen hayatta kalmayı başardı, ancak bir bacağını kaybetti. Urfa' da 14 yaşındaki **Bozan**, Fransızlar kaçarken Kuvvayi Milliye önünde harbe katıldı. Bu yavrunun kahramanlığını gören halk, **Bozan** için türkü bile yaktı:

“Sebeke dağından indim dereye;
Atılıyor bombalar, bilmem nereye;
Türk çeteleri dönmez geriye;
Be yürü! Yürü Bozan yavrum yürü!
Vursun, kırsın Fransızları, aslanım yürü!”

Kahramanmaraş savunması sırasında düşmanın önünü kesmesi için kendisine verilen köprü uçurma görevini yerine getiren Sarıca köyünden 14 yaşındaki **Ali**, milis kuvvetler arasında birçok yeri dolaşmak suretiyle bilgi alışverişini sağlayan 10-11 yaşlarında Osmaniyeli **Niyazi Aykan** da Cumhuriyet tarihine adını altın harflerle yazdırmıştır.

Tabur Komutanı **Binbaşı Halit Bey**'in kızı 12 yaşındaki **Nezihat Onbaşı**'nın da, bu küçük yaşına rağmen elinde silahı, asker kıyafetiyle Türk ordusuyla birlikte çeşitli muharebelere katıldığı bilinmektedir. Ata binmesini ve silah kullanmasını çok iyi bilen bu kız çocuğu Milli Mücadele boyunca 70. Piyade Alayı'nın bir mensubu olarak alayla birlikte tam bir asker gibi, cepheden cepheye koştu. Hatta bu Alaya o bölgede "Kızlı Alay" denmiştir.

Çanakkale Savaşı'na katılan **Galatasaray, Konya ve İzmir Liseleri** gibi birçok okulun öğrencisi şehit düştü. Savaşın olduğu dönemde bu üç lise mezun bile verememiştir. Vatanın kurtulması için Türk milletinin kadını erkeği ve çocuğuyla tek vücut olarak düşmana karşı koymuş ve yabancı unsurları Türk topraklarından atmıştır. Türk çocuğu yeri geldiğinde omzunda silahla cepheye savaştı, yeri geldi istihbarat için haber taşıdı, yeri geldi Türk askerine su, ekmek ve mermi götürdü. Bugün kahramanlık destanları yazarak gazi ya da şehit olan bu çocukların birçoğu bilinmemektedir.

Kaynak: Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi Tarih Eğitimi Anabilim Dalı Başkanı, Konya ve Yöresi Tarih Araştırmaları Merkezi Müdürü Prof. Dr. Nuri KÖSTÜKLÜ.

ÇANAKKALE SAVAŞI'NA GÖNÜLLÜ GİDEN 15'LİLER

KURU FASULYE SEVER MİSİNİZ?

SUDENAZ YILDIRIM 8-A

Halil Çavuş, Çanakkale Savaşı başladığında kırk yedi-kırk sekiz yaşlarındadır. Oğlu Ali ise on dokuz-yirmi yaşlarında bir delikanlıdır.

Ali, namus bildiği bayrağı için, vatanı uğruna savaşmak üzere Çanakkale'ye gi-der. Halil Çavuş'un hanımı bir gün dükkâna gelir ve telaşla:

- Bey, eve iki asker geldi; seni sordular. Hemen askerlik şubesine gidecek-mişsin. Acaba Ali'mize bir şey mi oldu? Yüreğime bir kor düştü, der.

Halil Çavuş da:

- Tamam Hanım, olur. Ben şimdi gider, öğrenir, gelirim. Canım çekti. Sen akşama ocağa bir kuru fasulye vur da yiyelim, cevabını verir.

Dükkânı toparlar, askerlik şubesine gider. Kendini tanıtır. Komutan ayağa kalkar:

- Sen nerde kaldın? Yürü... Edremitliler Çanakkale'ye gidiyor. Koş, yetiş.

- Aman Bey! Varıp eve haber vereyim. Helalleşeyim.

- Mümkün değil, kafileden kopma. Koş! Biz eve haber verimiz.

Gerçekten de hemen eve koşup:

- Kocanızı Çanakkale'ye yolladık, diye haber verirler.

Aradan bir hayli zaman geçer. Kurtuluş Savaşı sonunda Ali geri döner; ama Halil Çavuş'tan bir daha hiçbir haber alınamamıştır. Bu öykünün gerisini Halil Çavuşun torunundan dinleyelim:

- Ben o Ali'nin torunuyum. Nenem, hayatı boyunca her akşam kuru fasulye pişirdi. Kendisi ağzına o yemekten tek lokma koymadı. Hep bize yedirdi. Nenem ölene kadar her akşam o boş tabağı sofraya koydu ve kaldırdı. Bir şey daha söyleyeyim. Belki inanmazsınız. Bizim evde hala her akşam kuru fasulye pişiyor. Çocuklar, bıktık, diye mırın kırın ediyor; ama halâ pişiyor.“

Beklemek... Bir ömür boyu beklemek... Yıllarca geçen zaman... Geçmeyen zamanı beklemek... Beklemek... Bulutların geçişinden, kuşların uçuşundan, böceklerin ötüşünden, rüzgârın esintisinden umut bularak beklemek... Bin bir türlü rüyayı hayra yorarak beklemek...

Dipdiri, capcanlı, gözlerinin içi güle güle, seferberliğe, harbe yolladıkları oğullarına, kocalarına ölümü bir türlü yakıştıramadan beklemek bizim kadınlarımızın çilesidir.

Biz biliriz Çanakkale'den dönmeyenleri beklemeleri, asker beklemelerini, şehit beklemelerini. Bizim nenelerimiz hayatları boyunca sofraya bir boş tabak koydu. Çatalı, kaşığı yanında hazır bu boş tabak, dedelerimizin tabağıydı. “Gelirse, hemen koyuvereyim yemeğini. Acıkmıştır. Özlemiştir. Hemen koyuvereyim.” diye nenelerimiz boş tabağı hep sofrada tuttu. Ölüm döşeginde bile: “Dedenizin tabağı... Dedenizin tabağını koyun!” diyorlardı. Biz, Çanakkale beklemelerini biliriz.

TARİHİMİZDEKİ KAHRAMAN KADINLARIMIZ

ZEYNEP YILDIZ 8-B

Vatanı sürekli saldırıya uğrayan Türk anası, uzun savaşlarda babasını, erini, oğlunu, kardeşini şehit vermiş; kalan yetimlerini büyütürken bir taraftan da köyündeki işlerini yürüterek geçimini sağlamaya çalışmıştır. Tarlada sabanla çiftini sürmüş, ekinini orakla biçmiş, odununu ormandan kendisi yapmıştır. Hayvanlarına kendisi bakmış, yağmurda, karda, tozda çamurda her şartta hayat mücadelesini vermiştir. Evinin hem anası, hem babası olmuştur.

Gün gelmiş, baba, kardeş, eş, oğul şehit verilmiş; yetmemiş, vatan tehlikeye düşünce cefakâr ana cepheye de koşmuştur. Cephe gerisindeki mücadelesiyle kalmamış bizzat cephede de savaşmıştır.

Bu aziz milletimizin, “ordu millet” oluşunun güzel bir örneğidir. Nene Hatunlar, Halime Çavuşlar, Şerife Bacılar... Daha binlerce ana, bacı.... Onca yaşanan acı... Çile, ıstırap, yokluk... Lakin ne büyük bir vatan sevgisi, ne büyük bir millet aşkı, ne büyük bir hürriyet sevdası, ne büyük fedakârlık ve kahramanları bile imrendirecek cesaret...

Onların mirasını, mirasyedi gibi tüketenler, törenlerde göz yaşı dökünceye kadar onların sevgisinden, saygısından, aşkından, sevdasından ve cesaretinden bir nebze hissedar olmaya çalışsalar her şey farklı olacak. Gün bir başka doğacak, bir başka batacak.

Bu vatan, kolayına kazanılmadığı gibi, bin yıldır onca saldırıya da kolayına karşı kazanılmadığı gibi, bin yıldır onca saldırıya da kolayına karşı durulmamıştır. Çanakkale Zaferi’nin yıl dönümü nedeniyle biz de bu büyük insanlardan, tarihimizdeki kahraman kadınlarımızdan bazılarını tanıyalım.

NENE HATUN
(1857-1955)

Erzurum'un Pasinler ilçesine bağlı Çeperler köyünde dünyaya geldi. Henüz 20 yaşında bir gelirken 1877-1878 yılları arasında yapılan Türk-Rus Savaşı'nda (93 Harbi) Aziziye Tabyası'nı sopayla, taşla, kazma, kürekle savunanlara katılarak cesurca savaştı. Daha sonra oğlunu Çanakkale Savaşı'nda şehit verdi.

Kurtuluş Savaşı başladığında yaşı ilerlediği için cepheye gidip eskisi gibi savaşamadı. Atatürk'ü çok sever ve takdir ederdi. 1954 yılında 3. Ordu Müfettişi Orgeneral Nurettin Baransel Paşa'nın gayretleriyle kendisine **"3. Ordunun Nenesi"** unvanı verildi. Cüzi de bir maaş bağlandı. 1955 yılında Anneler Günü'nde **"Yılın Annesi"** seçildi. Erzurum manevraları sırasında Amerikan Generali Ridgway bu yüce insanın elini öptü. Nene Hatun bir kahramanlık ve analık sembolü olarak 98 yaşına kadar yaşadı. 22 Mayıs 1955'te zatürree hastalığından vefat etti. Kabri, uğruna savaştığı topraklarda, Aziziye Şehitliği'ndedir.

NEZAHAT ONBAŞI

Eşini yitiren 70. Alay Komutanı Hâfız Hâlit Bey, 8 yaşındaki kızı Nezahat'ı kimseye emanet edemeyip, yanına almıştı. Küçük Nezahat, Çanakkale Cephesi'nde savaş havasına alışmış, Alay İzmit'e nakledildiğinde talimlere katılarak mükemmel at binmesini, silah kullanmasını öğrenmiş ve 12 yaşında "onbaşı" rütbesini almıştı. Babasının yanında cepheden cepheye koşmuş, çarpışmalara girmişti. Nezahat Onbaşı 30 Ocak 1921 yılında Türkiye Cumhuriyeti'nin **İstiklal Madalyası ile ödüllendirilmesi önerilen ilk vatandaşıdır**. Bursa Milletvekili Operatör Emin (Erkul) Bey'in bununla ilgili önergesi şöyledir: "Büyük Millet Meclisi Riyâsetine, Muhtelif cephelerde, bilhassa son Gördes ve İnönü muhârebelerinde bilfiil çarpışmalara katılan ve her an askerleri yüreklendiren 70. Alay Kumandanı Hâfız Hâlit Bey'in kızı 12 yaşlarındaki Nezahat Hanım'a ilk İstiklâl Madalyası'nın verilmesini teklif ve bu teklifin Hey'et-i Umumiye'nin onayına arz edilmesini rica ederim." Bu öneri TBMM' de hararetle kabul edilmiş; ancak Kurtuluş Savaşı'nın karmaşası içinde işleme konulamamış, daha sonra da kararın yerine getirilmesi unutulmuştu. Kendisi de hiçbir zaman ne "Madalyamı verin!" talebinde bulundu ne de TBMM Başkanlığınca alınmış kararın yerine getirilmesi için müracaat etti. Nihayet karardan 65 yıl sonra, 78 yaşında bir nine iken TBMM'nin "Şükran Belgesi'ne" kavuşmuştu ve bu duygulu anda gözyaşlarını tutamamıştı.

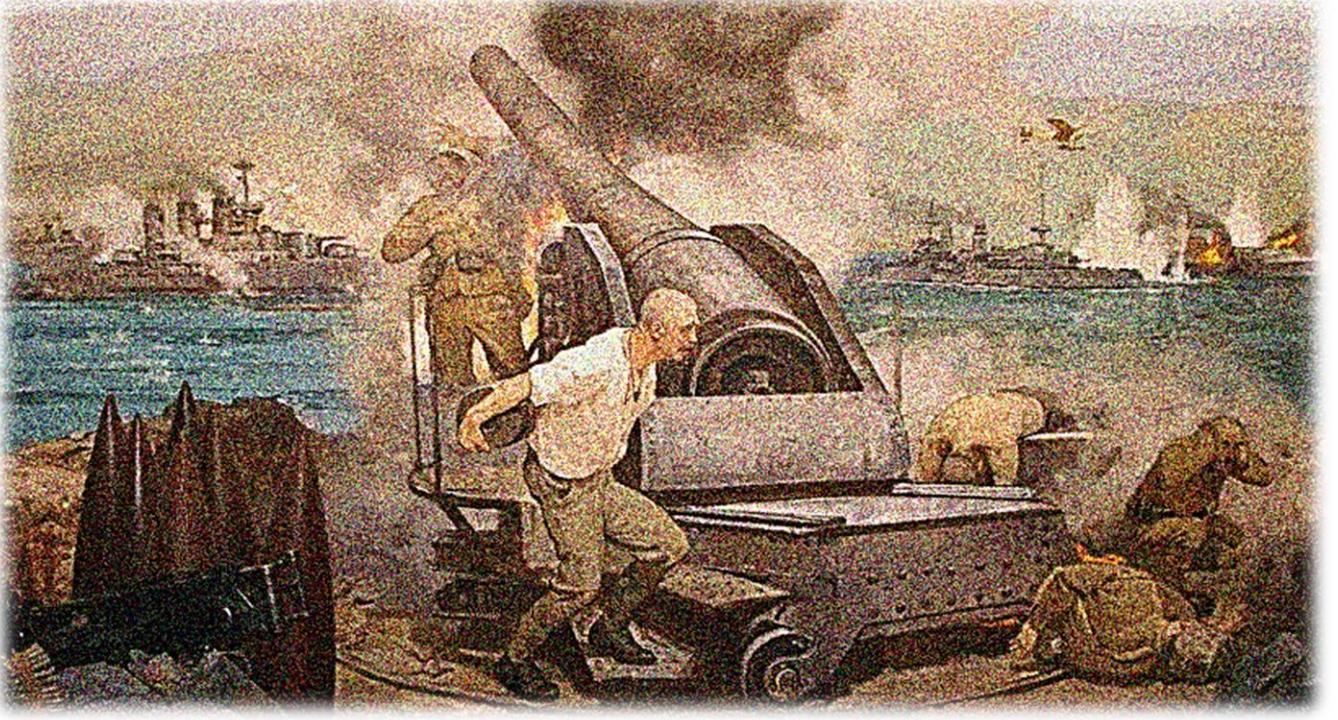
DESTANDIR ÇANAKKALE

Böyle devam et Ey Türk gençliği,
Kazanacağız hep birlikte bu zaferi,
Korkma, onların cephanesi varsa
Bizim de iman dolu göğsümüz var.

Seyit idi kahraman Mehmetçiğin adı,
Çıktı cesur yürekli bu yiğit meydana,
Yer gök inledi acı bağırsıyla,
Kaldırdı 275 kiloluk top mermisini,
Gömdü derin sulara düşman gemisini.

Herkes onu mavi gözlü komutan olarak bildi,
Conkbayırı'nda süngü hücumunda idi,
Geldi bir şarapnel, saplandı göğsüne;
Bir cep saati siper oldu Ata'ma,
Allah onu bağışladı vatana.

Zeynep SABANCI 6 E
Beyza PARILTI 6-E

18 MART ZAFER GÜNÜ

Ellerinde tüfek, toz toprak içinde;
Zafer için, millet için canını hiçe sayıp
Kimi öldü, kimi de yaralandı;
Fakat akıllarındaki tek şey vatandı.

Koca Seyit derler bir yiğit vardı,
275 kiloluk mermiyi “Ya Allah!” diyerek kaldırdı,
Yerleştirip namluya ateş etti hedefe,
Ocean adlı zırhlıyı suyun dibine batırdı.

Düşmanın yüreğini büyük bir korku sardı,
Çünkü Conkbayırı’nda Mustafa Kemâl vardı,
Keskin kararlı bakışlarıyla göğsünü gere gere,
Düşman ordularını Mehmetçikle serdi yere.

Allah adını anarak, vatan aşkı ile yanarak,
Üstlerinde ay yıldızlı al bayrak dalgalanarak,
Canlarını feda edip şanlı bir zafere
İmza attı şerefle şehitler ve gaziler,

Anaların, çocukların gözlerinde bir hüznün,
Milletimiz bu zaferle hem gururlu hem üzgün,
Her 18 Mart’ta anarken o günleri,
Sonsuza dek unutmayız asla o yiğitleri.

Beyza PARILTI 6-E

Bir milleti yaşatmak için birtakım temeller lazımdır ve bilirsiniz ki, bu temellerin en önemlilerinden biri sanattır. Bir millet sanattan ve sanatkârdan yoksunsa tam bir hayata sahip olamaz. Böyle bir millet bir ayağı topal, bir kolu çolak, sakat ve hasta bir kimse gibidir. Hatta kastettiğim manayı bu söz de ifadeye yeterli değildir. Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş olur... Bir millet sanata önem vermedikçe büyük bir felakete mahkumdur. Birçok unsurlar o felaketin derecesini fark etmez. Fark ettiği gün de ne kadar müthiş bir etkinlikle çalışmak gerektiğini tahmin edemez.

Mustafa Kemâl ATATÜRK

RESİM ÖĞRETMENİ ENGİN ERALACA İLE SÖYLEŞİ

Resim Öğretmeni Engin ERALACA ile sanat üzerine bir söyleşi yaptık.

Hocam, öncelikle bize biraz kendinizden söz eder misiniz?

Ben Engin ERALACA. 1987 İzmir doğumluyum. Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi Resim Bölümü'nden mezunum. Görsel Sanatlar öğretmeni-
yim. Yedi yıl Tunceli Nazımiye Ortaokulunda görev yaptıktan sonra İzmir Mehmet Emin Yurdakul Ortaokulunda görevime devam etmekteyim.

Sanatsal faaliyetlere kaç yaşında ve nasıl başladınız?

Küçüklüğümde resme karşı ilgiden dolayı resimler yapardım. Profesyonel olarak lisenin son dönemlerinde sanatçı Oğuz DEMİR ile tanıştıktan sonra tüm sanat eğitimimi ondan aldım. Oğuz DEMİR in yıllarca asistanlığını yapıp, üniversitelere ve güzel sanatlar liselerine öğrenciler hazırlayıp kazandırdık.

Engin ERALACA

Hocam, neden resim?

Resim yapmayı seviyorum.

Yeteneğinizi ortaya çıkaran biri var mı? Yoksa bu keşif kendi çabanızın sonucu mu?

Ortaokuldayken yaptığım resimler beğenilirdi. Katıldığım yarışmalardan ödüller kazanırdım. Resim öğretmenim beni desteklerdi. Profesyonel olarak sanat eğitimimi Işıl Saygın Güzel Sanatlar Lisesi emekli hocası ve Ressam Oğuz DEMİR'den aldım. Herkes çabalayarak resim yapabilir. Bir noktaya kadar gelebilir; ama yetenek sizi her yere götürür.

Sanat hayatında karşılaştığınız zorluklar nelerdir?

Üniversite dönemlerinde resim malzemeleri alma konusunda maddi olarak zorluk yaşıyordum. Resimde ilerleyebilmek bir şeyler üretebilmek için yoğun çaba harcıyorum. Ülkemizde sanata yeterince değer verilmeyişini gördükçe üzüleniyorum. Sanat çok güçlü bir ifadedir.

Resim öğretmeni olmasaydınız, bugün hangi mesleği icra ediyor olurdunuz?

Meslek olarak herhangi bir meslek olabilirdi; ama resim yapmaya devam ederdim. Çünkü hayatımın bir parçası

Resim yapmak size ve yaşamınıza neler kattı?

Resim yaparken aynı zamanda resme karşı ilgisi olan öğrencileri de dahil ediyorum serüvenime. Onların heyecanı bana mutluluk olarak geçiyor. Sadece benim anlayacağım güzel bir iletişim kuruyorum sessizce resimlerimle... Sanatsal faaliyetler olarak çok sayıda sergiler açtım. Yarışmalara katıldım. Karma Sergilere katıldım. Ödüllerim oldu. Sanatsever insanlar ile tanıştım. İzmir'de düzenlenen ULUSLARARASI SANAT BİENALİ'nde Türkiye'yi temsil ettim.

En sevdiğiniz mekanlar nerelerdir?

Tarihi camiler, Topkapı Sarayı, Galata Kulesi, Resim Müzeleri, Osmanlı dönemi yapıları.

Hocam, hangi ressamaları beğeniyorsunuz?

Leonardo da Vinci, Rembrandt, Picasso, Salvador Dali, Gian Lorenzo Bernini, Raffaello, Rubens, Monet, Renoir.

Gençlere tavsiyeleriniz var mı?

Gençlerin bir hedefi olmalı. Gençler; sevdikleri meslekleri yapabilmeleri için elinden gelen çabayı göstermeli, pes etmeden çalışmalı.

Resim yapmaktan başka nelerden zevk alırsınız?

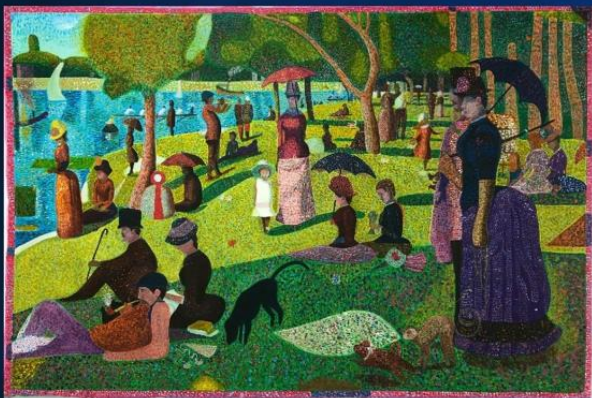
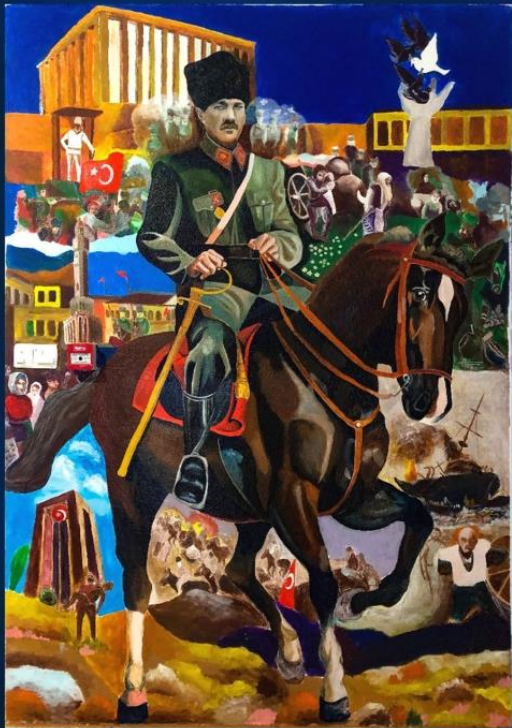
Ailem ile vakit geçirmek. Gezmeyi severim. Teknolojiyi takip ederim ve bilgisayar oyunlarını oynamayı severim.

Çalıştığınız okullarda yürüttüğünüz projeler oldu mu?

Tunceli Nazımiye Ortaokulunu “Resim Müzesi”ne dönüştürdüm. Yaklaşık beş yılını aldım. Elliye yakın yerli ve yabancı, dünyaca ünlü sanatçıların eserlerini okul duvarlarına yağlı boya ve akrilik boyalar ile çalıştım. Her sanat akımından resimler yapıp olabildiğince çeşitlilik kattım. Her yeni resim yeni bir macera oldu benim için. Sanatta ne seviyede olduğumu da görmek istedim. Ama esas amacım Tunceli’de resim müzesi olmadığı için, öğrencilerin müze gezme imkanları pek olmadığı için okulu müzeye dönüştürdüm. Öğrenciler her gün sergi gezebilir eserler görsün diye. Bu, benim için hayatım boyunca gurur duyabileceğim bir zaferdir. Aşağıda Tunceli Nazımiye Ortaokulu koridorlarına yaptığım resim çalışmalarından bazılarını görebilirsiniz.

GEÇMİŞTEN YANSIMALAR

Nazimiye
KARALACA

Tunceli

Nazimiye Ortaokulu
Resim Müzesi

Hocam, bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim.

Söyleşiyi Gerçekleştiren Öğrenciler:

Masal ÇITAK 8-C

Aras DOĞANGİL 8-C

BAŞLIKSIZ YAZILAR

SEHER EMŞEN / İNGİLİZCE ÖĞRETMENİ

Son zamanlarda iyi bir eğitimi olan/olmayan fenomenler türedi malumunuz. Kimi ürün tanıtma, kimi kendi markasını duyurma, kimi günlük hayatının her santimetrekaresini çarşaf çarşaf teşhir etme derdinde, kimi zehirli bir elmadan çıkan kurtçuk ile neşe saçarken kimi bilgelik satıyor. Sahi, edep kaç paraydı kuzum?

Eskiden kömürle çalışan ütü varmış; şu an haznesinden bağımsız, gövdesi serbest halde çalışan ütüler var. Hatta ütüyü geçtim, gövdesinden tutamaçlı, düğmesine basınca çıkan buhar etkisiyle ütü işlevi gören küçük ev aletleri de aldı yerini kimimizin evinde. Eee, niçin? Hayatı kolaylaştırırken neye tutunuyoruz? İnternet bağlantısıyla çalışan robot süpürgelerimize mi, hamur yoğurma makinemize mi? Yoksa; bir zamanlar bir kaşık yağda bir kilo patates kızartabildiğimiz, mutfak dolabında yer kaplayan ama ankastrelerimizin de fazlasıyla her tür pişirme işlevi gördüğü acti-frylarımıza mı yaslanıyoruz? Peki ya gösterdiğimiz ham tepkiler? Çiğ kalmış düşünceleri besleyen, anlamaktan bazen yoksun kalabildiğimiz, matruşka gibi iç içe geçmiş öz duygularımızı hangi cihazla devre dışı konumdan çıkaralım?

Bir gün, çocuklara doğum günlerini söyleyip yazmayı öğretmeye çalışıyorum. "When is your birthday?" sorusuna karşılık ilk örnek cevabı kendi doğum günümü söyleyip yazarak verdim. Ardından çocukların kendi doğum günlerini de söyleyip tahtaya yazmalarını istedim. Tabi, bu arada tahtaya yazılanlar deftere geçiriliyor. Birkaç öğrencim kendi doğum gününden başka kimsenin örnek cümlesini yazmak istemedi. Çünkü, sosyal medyada sürekli olarak "en en en önemli sensin, senin durumun, senin hayatın, senin düşüncen, senin arzun(!)" mottoları (özdeyiş) dolaşıyor. Çocukların oynadığı internet oyunlarında da başkasının duygusu, ihtiyacı veya düşünme şeklini anlamaktan (empati kurmaktan) ziyade kendi egosuna odaklı bireylerin yetişmesine hizmet ediliyor diye düşündüm o an. Az çabayla çok verim almak isteyen, her sıkıldığında eline tablet verilen, sabretme erdeminden uzaklaşan kolaycı bir nesil yetişiyor diye saçımın her teli sicim sicim oldu. Saçımı süpürge etmeyip fönlü tutmaya karar verdim. Diyeceksiniz ki bize ne bundan? Sihirli doğum günü mumlarıyla ders sayımızı arttırırız belki. Bu durum umut tacirliğine dahil mi? Cevap sizin.

LİA

Kasım ayının ikisiydi. Saat 17.30'du. Okul bittiği için arkadaşım ile okul bahçesinde oturuyorduk. Normalde eve hep tek başıma giderim; ama bu sefer dayım geldi beni almak için okuldan. Şaşırmıştım. Söylemeyi unuttum, dayım, anneannem, dedem bizde kalıyorlar. Dayım:

- Evde seni bir sürpriz bekliyor Eda, dedi.

Hem dayımın beni okuldan almak için gelmesi hem de sürpriz olduğunu söylemesi beni çok şaşırttı. Aynı zamanda çok da heyecanlandım. Eve gidene kadar birçok düşünce geçti aklımdan.

Eve geldik. Anneannem kapıyı açtı.

- Hoş geldin.

- Hoş buldum. Nerede sürp...

Diyordum ki sözüm yarım kaldı ve sevimli mi sevimli, minicik bir kedi yavrusu çıktı karşıma. Annem gülerek: “Bak, burada.” dedi. Çantamı bir kenara attım. Minik kedi yavrusunu kucağıma aldım, sevmeye başladım. Dedem: “Elini yüzünü yıka, üstünü değiştirip öyle sev.” dedi. Dedemin dediğini baş hareketimle onayladım.

Aradan biraz zaman geçmişti. Annem: “İsmi ne olsun?” diye sordu. Ben, Lia olsun, dedim. Herkes bu ismi onayladı.

Aradan bir ay geçti. Bu sırada ben ona çok iyi baktım. Sütünü, suyunu asla eksik bırakmadım. Fakat son günlerde Lia’da bir durgunluk vardı. Kısa zamanda düzeleceğini düşünmüştüm; fakat ne yazık ki beklediğim olmadı. Annem, Lia’yı veterinerine götürdü. Yüzme havuzuna gitmişim o gün. Dayım almak için gelmişti beni havuzdan. Dayımla eve dönerken dedi ki: “Annenin Lia’yı veterinerine götürdüğünü biliyorsun. Onu aldılar. Ne yazık ki Lia’nın sağlığına kavuşması için bir süre veterinerde kalması gerekiyormuş.” Bu sözleri duyduğumda dayımın şaka yaptığını düşündüm; ama ne yazık ki şaka değilmiş. Bunun gerçek olduğunu anlayınca çok ağladım; ama Lia’nın sağlığı daha önemliydi. Onun bir an önce sağlığına kavuşması için her gün dua ettim.

O günden sonra sokak kedilerini besledim. Gördüğüm her sarı kedi bana Lia’yı hatırlatır. Eminim Lia ile tekrar buluşacağız.

Eda KARATOP 7-E

ÇİTA VE KIRLANGIÇ

Ormanın en hızlı hayvanlarından olan Çita, gücüne güvenerek diğer hayvanlara eziyet ediyordu. Özellikle de yavaş hareket eden hayvanları kovalamak en sevdiği oyunuydu.

Bir gün çita, gökyüzünde bir kırlangıç gördü. Kırlangıcın zarıflığı ve güzelliği onu kıskandırdı. Çita: “Sen kim oluyorsun da üzerimden uçuyorsun?” diye bağırdı kırlangıca. Kırlangıç, çitanın öfkesine kıyasla daha sakin bir tavırla cevap verdi: “Ben herkes gibi özgürce yaşama hakkına sahibim. Sen sadece hızlısın. Bu seni güçlü yapmaz.”

Çita bu cevaba daha çok öfkeleni ve kırlangıcı kovalamaya başladı. Kırlangıç, çitanın bulunduğı bölgeden metrelerce yükseklikte bulunduğı için çita onu yakalayamadı. Uzun bir kovalamacadan sonra çita yoruldu ve pes etmek zorunda kaldı. Kırlangıç ise gülererek yuvasına döndü. O günden sonra çita, kırlangıcın cesaretinden etkilenmiş ve davranışlarını değiştirmeye karar vermişti. Artık diğer hayvanlara eziyet etmek yerine onlarla arkadaş olmaya çalıştı. Kırlangıç, çitanın bu çabasını görünce onu affetti ve ikisi yakın arkadaş oldular.

Damlasu KÖROĞLU 7-E

NAMAZ

Namaz dinin direğidir,
Müslümanların görevidir,
Cennetin biletidir,
İslam'ın şartından biridir.

Namaza başlarken önce niyet et,
Namaz kılarak Allah'a kulluk et,
Namaz anahtarıdır Cennetin
Kılarak namaz sen bunu hak et.

Tuğra AYDOĞAN 5-C

BAŞLIKSIZ YAZILAR

SEHER EMŞEN / İNGİLİZCE ÖĞRETMENİ

Öz saygı, öz değer, öz şefkat kavramlarını psikolojiye merak besleyen herkes duymuştur. Bir de öz disiplin diye bir şey var. "Planlı hareket etme, alışkanlıklara ve kurallara uyma, sistematik biçimde çalışma, düzenli ve kurallı olmayı ifade eden bir kişilik özelliğidir."

Çavdar Tarlasında Çocuklar isimli kitaptan hatırlıyorum "Harika kelimesini sevmiyorum." demişti ana karakter Holden. Düşünüyorum da aklımızdan harika şeyler geçebilir, evet ama onları harekete geçirmek için parmağımız oynamıyorsa hayalperest olmaktan öteye geçmiyoruz.

Rahatsız olduğumuz bir tembellik döngüsünü kırmanın en paha biçilmez yolu, gelmek istediğimiz noktaya ulaşmak için her gün ona vakit ayırarak kademeli bir şekilde etkinliği artırma yoluna gitmek belki de. Örneğin, çoğumuz yoğun hayat telaşı yüzünden okumaya veya kendimize değer katacak bir şeye vakit ayırmakta zorlanıyoruz. Oysa bu da bir tercih aslında. Alışılmışın dışına çıkma gayretimiz, irademizi ve zamanımızı yönetme becerimiz ile ilgili değil mi? Yirmi dört saatin yedi saatini uyuyarak geçiriyoruz. Geri kalanındaki sadece yirmi dakikayı kitap okuma, egzersiz yapma, merak ettiğimiz bir konuda araştırma yapma veya sevdiğimiz şarkıları öğrenmeye ya da bir hobi edinmeye ayıramaz mıyız?

Bu yıl zihnimizdeki çerçöpleri temizlediğimiz bir yıl olsun. Ertelediklerimiz hayatımıza yük oluyor çünkü. Tam tersine, bazen kontrollü tembelliğe de ihtiyacımız olabilir. Tabi çok çalışan insanlar isek. Yeni yıl bize yeni bir hayat vadetmiyor; ancak yeni bir ben vaadi var her zaman. İrade, istikrar, sevgi ve emek ile... Hem emek verilmeyen şeyin kıymeti bilinir mi? Bir düşünün bakalım.

TOZLANMIŞ MAKALE

Önüme gelen siyah saç tutamlarını geriye ittim. Terlemiş ve kokmaya başlamıştım. Yazdığım son makale yazdıklarımın en iyisi olmalıydı. Geceden beri sürekli düzeltmeler yapıyordum. Yazdığım makale ile gazetede bana gerçek bir görev verebilirdi.

Henüz genç bir muhabir olduğum için bana genelde tozlanmış birkaç eski makale verilir ve onları baştan yazmam istenirdi. Ancak bu kez kendim için Orta Çağ'da geçen bir makale yazıyordum. Bu makale yeterince iyi olursa bayan Gökçe, kendi hikâyemi yazmam için bir fırsat verebilirdi.

Makalemin asıl konusu Orta Çağ krallıklarıydı. Orta Çağ'da bir kralın yaşam tarzını yazıyordum. Bir yandan yazıyor, diğer yandan ise araştırma yapıyordum.

Gözlerim gittikçe kapanıyor, uyku beni yavaşça içine çekiyordu. Evet, görünüşe bakılırsa bugünlük bu kadar çalışmak yeterliydi. Kıyafetlerimi değiştirmeye koyuldum. Tulum biçiminde, pamuklu, beyaz kareleri olan bir pijama giydim.

Yatağıma doğru ilerlerken pencereye bakma ihtiyacı hissettim. Dalgaların ritmik sesi kulağıma doluyor, beni rahatlatıyordu. Ayın yansımasıyla parlayan deniz, sonsuzluğa uzanan bir ayna gibiydi. Gökyüzünde parlayan yıldızlar özenle yerleştirilmiş gibi bu gece daha çok parlıyordu. Sanki benim için özel olarak hazırlanmış bir tablo gibiydi.

Düşüncelerimi hızlıca susturup yatağıma uzandım. Üstüme örtümü iyice sarıldıktan sonra kendimi uykuya bıraktım.

Göz kapaklarım yavaşça açılırken sırtıma değen çimler afallamama neden oldu. En son hatırladığım, kendi evimde uyuduğumdu.

Kendime geldiğimde ayağa kalkarak neden burada olduğumu sorgulamaya başladım. Bir ormanın içindeydim. Uyumadan önce Ay ışığında ay ışığına baktığımda ayın fazla parlaklığı bir şeylerini ters gittiğini haberciydi zaten.

Ayaklarım çamurlu toprakta çabuk adımlarla ilerlerken her dalın kımıldaması ile kalbimi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ay ışığının zar zor sızdığı yoğun karanlıkta ağaç gövdeleri dev gibi silüetler olarak yükseliyordu. Kuru yaprakların hışırtısı, uzaktan gelen bir hayvanın inlemesine karışınca tüylerim diken diken oldu.

Ağaçlar arasından süzülen rüzgâr yüzüme değer değer her nefesimde ürpermeme neden oluyordu. Nemli toprak kokusu burnumu yakarken etrafındaki sessizlik bir anda patlayan bir bomba gibiydi. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken hayal meyal hareket eden bir gölge gördüm. Kalbim küt küt atarken adımlarımı hızlandırdım.

Dallar yüzümü sıyırarak geçerken acı hissetmiyordum bile. Sadece buradan uzaklaşmak istiyordum.

Kaç saattir yürüdüğümü hatırlamıyorum. Güneş yavaşça kendini belli etmeye başlamıştı.

İleri baktığımda ormanın sonunu gördüm. Kendimce içimden bir “Oh!” çekerek adamlarımı hızlandırdım.

Ormanın sonunda bir saray vardı. Bu devasa bir saraydı. Nutkum tutulmuştu. Buraya nasıl geldiğimi halâ çözememiştim.

Aslında ormanın sonuna geldiğimi kavramam iki saniye mi almıştı. Saray ormanın içindeydi.

Büyük bir gölün kenarında yer alan, taştan yapılmış, doğa ile uyumlu bir saraydı. Keskin hatları ve simetrik düzeni ile dikkatimi daha çok çekmişti. Sarayın yüksek duvarları beyaz taştan yapılmış; küçük, değerli taşlar ile süslenmişti.

Vakit kaybetmeden hızlıca içeri girdim. İçeride etrafımın loş bir ışıkla aydınlatılan devasa bir salonla çevrili olduğunu gördüm. Etraftaki insanlar tuhaf kıyafetler giymişlerdi. Uzun, kabarık elbiseler ve başlarına taktıkları garip şapkalar... Konuştukları dili anlayamamıştım. Sanki başka bir gezegendeymişim gibi hissettiriyordu. Korku yavaşça içimi kaplamaya başlamıştı.

Beni gören birkaç kişi yanıma geldi. Benim onların görünüşünü garip bulduğum gibi onlar da benim görünüşümü garip buldular. Sorular sordular. Beni tanımaya çalıştılar. Anladım ki burada geçireceğim her dakika benim için yeni bilgi demek olacaktı.

Burada geçirdiğim haftaların her saniyesi bana bir şeyler öğretti. Saraydaki çalışanlardan öğrendiğim kadarıyla yazdığım makaledeki gibi Orta Çağ'da bir krallığa düşmüştüm. Sarayda geçirdiğim her günü yeni şeyler öğrenmeye ve bunları elimde olan her kaynağa yazmaya çalışıyordum.

Köyleri gezmiştim. Saraydan olabildiğince uzaklaşıp yeni arkadaşlıklar kurmuştum. Hepsi bana çok şey öğretmişti. Dönüş vakti yaklaşıyor; ama ben her geçen gün buraya daha çok bağlanıyordum.

Geri dönüş aylar sonra o günkü gibi ayın en çok taradığı gece oldu. Hiç kimseye veda bile edememiştim. Onları arkamda bırakmak beni ne kadar üzse de geri döndüm ve döndüğüme sevinliyordum. Diğer yandan geride bıraktım hayatımı ne kadar özleyeceğimi fark etmiştim.

Öğrendiğim her şeyi makaleme yazmış ve teslim etmiştim. Düşündüğüm gibi oldu. Makalem beğenilmedi. Fazla duygusal, dediler. Ben de bunun üzerine internette kendim için bir blok açtım. Yazdığım her şeyi oraya yükledim.

Hayatım iyi ilerliyordu. Ömrümün her saniyesinde orada yaşadıklarımı hatırlayacak, dostlarımı asla unutmayacaktım. Orta Çağ'a yaptığım bu beklenmedik yolculuk, hayatıma bambaşka bir bakış açısı kazandırdı. Şimdi, şu an sahip olduğum her şeye daha çok değer veriyorum. Bu deneyim, asla unutamayacağım bir macera oldu.

Damlasu Köroğlu 7-E

UZAY NEDİR?

“Uzay nedir?” sorusunun cevabı bilinmiyor hala. Kimisi için uçsuz bucaksız alan, kimisi için de sırlar barındıran gizemli bir sandık. Ama herkesin bildiği tek şey, şu an uzayın derinliklerinde keşfedilmeyi bekleyen yerler olduğudur. Uzayı iyice araştırdığımız zaman barındırdığı sırları öğrenecek ve çok büyük bir adım atmış olacağız. Umarım yakın gelecekte bu sırları keşfetme şansımız olur.

Caner HAM 8-A

MEYO

KAĞIT UÇAK YARIŞMASI

EN UZAĞA UÇAN UÇAK

- Uçağını tasarla
- Sadece A4 kağıdı kullan
- Uçuşunu Yap
- Kazanan sen Ol

EN GÖSTERİŞLİ ARAÇ (uçak-gemi-parашüt-kara aracı)

- İsteddiğiniz malzemeyi kullanabilirsiniz
- İsteddiğiniz büyüklükte yapabilirsiniz

Tarih: 27 ARALIK CUMA

Yer: OKUL BAĞÇESİ

Başvuru: Katılmak isteyenler 20 Aralık Cuma gününe kadar kendi Fen Bilgisi öğretmenimize isimlerinizi yazdırabilirsiniz.

*Kazananları sürpriz ödülleri bekliyor!

KAĞIT UÇAK YARIŞMASI

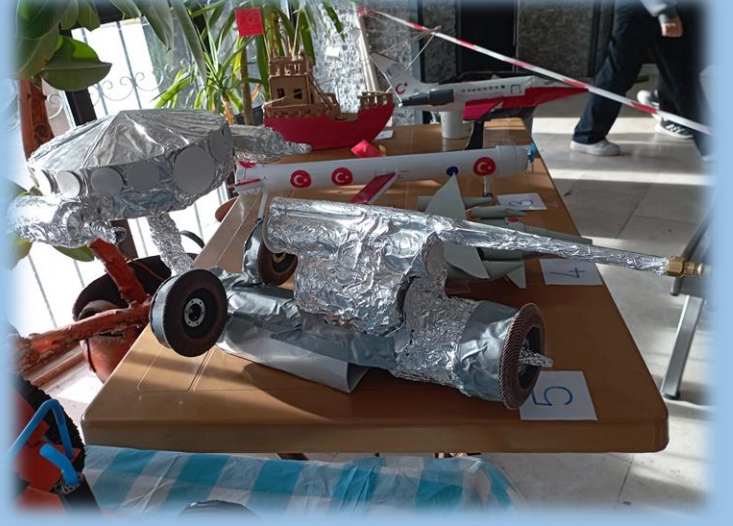
Fen bilimleri öğretmenlerimiz Rabiye BAYAT, Serdar ÇAĞIRGAN, Ferhat KABAKLI, Özer GÖR ve Mehmet Sezer ÖZGÜL, düzenlemiş oldukları “Kâğıt Uçak Yarışması” öğrencilerimizden büyük ilgi gördü. Yarışma, “En Uzağa Uçan Uçak” ve “En Gösterişli Araç” olmak üzere iki kategoride düzenlendi. 27 Aralık Cuma günü ilk önce “En Gösterişli Araç” kategorisinde yer alan eserler, okulumuzun giriş katında sergilendi. Sergiyi gezen öğretmenlerimiz sergideki eserler için oy kullandılar. Daha sonra okul bahçemizde “En Uzağa Uçan Uçak” yarışması yapıldı. Finale kalan öğrencilerimiz yaptıkları kâğıttan uçakları uçurarak yarıştılar. Yarışmaya Resim Öğretmeni Engin ERALACA da yaptığı kâğıt uçakla yarışmaya katılanlar arasındaydı. “En Uzağa Uçan Uçak” kategorisinde birinciliği 8-B sınıfından Ertuğrul SAĞLAM kazandı. Yarışmalar sona erince ödül töreni yapıldı ve dereceye giren öğrencilerimize ödülleri verildi. Öğrencilerimiz, yaptıkları birbirinden ilginç ve güzel tasarımlarla beğeni topladı ve dakikalarca alkışlandılar. Emegi geçen herkese çok teşekkür ediyoruz.

Haber: Beyza PARILTI 6-E
Nehir Gökdoğan 6-E
Zeynep Sabancı 6-E

YARIŞMADAN KARELER

“En Gösterişli Araç” kategorisinde dereye giren öğrencilerimiz.

“En Uzağa Uçan Uçak” kategorisinde birinciliği 8-B sınıfından Ertuğrul SAĞLAM kazandı.

“En Gösterişli Araç” kategorisinde birinciliği kazanan tasarım.

İstikbâl göklerdedir.

Mustafa Kemâl Atatürk

“Haftanın En Temiz Sınıfı” uygulaması devam ediyor.

Metin Can COŞKUN'un “Benim Güzel Evim” adlı resim çalışması.

AĞAÇ SÜSLEME ÇALIŞMASI

Ağaç süsleme, Türklerde çok eski zamanlardan beri görülen bir etkinliktir.

Bunlardan ilki, Nardugan (Nartugan) adıyla bilinen bir gelenektir. Türklerin yeniden doğuş bayramı olan ve Nardugan (Nartugan) denilen bayram 21 Aralık'ta başlar 21 Mart'ta Nevruz olarak tamamlanır. Çünkü 21 Mart ekinoksta (dönence) gece ve gündüz eşitlenmektedir. 21 Mart'ta bahar gelir, doğa yeniden canlanır. İşte çam ağacı süslemelerinin önemi de buradan geliyor. Çünkü adına "Hayatı Ağacı" denir. Dünyanın tanınmış Sümerologlarından Muazzez İlmiye Çığ da çam ağacı süslemelerinin yüzlerce yıl önce Türk geleneklerinde olduğunu defalarca açıklamıştır.

Ağaç süsleme ile ilgili ikinci gelenek de "Nahl Ağacı Süsleme ve Övme"dir. Bu gelenek, unutulmaya yüz tutan, geçirdiği değişikliklerin yanında modern hayatımızın anlayışı ve beklentisine uyum sağlamaya çalışarak asıl hâinden uzaklaşan bir gelenektir. Kökeni Osmanlı dönemine uzanan bu gelenek, uzun bir zamandır özellikle Ürgüp yöresinde sürdürülmüştür. Nevşehirli Damat İbrahim Paşa tarafından Kapadokya bölgesine kazandırıldığı belirtilen Nahl

Süsleme, o zamanlarda sarayda çalışan Ürgüplülerin görevlendirilmesi ile İstanbul'dan Ürgüp'e taşınır ve Ürgüp'te uzun süre devam ettirilmiştir. Nahl kelimesinin kökeni Arapça 'nahl' olup 'hurma ağacı' anlamına gelir. Düğün sahibinin maddi gücünü ve toplumdaki yerini gösteren bir simge olarak kullanılmıştır. Önceleri hurma ağacı şeklinde yapılan, dallarına mumlar, süsler takılan Nahl ağacı sonraları servi ağacı şeklinde yapılmıştır.

Öğrencilerimiz de bu unutulmuş bu geleneklere atfen Teknoloji ve Tasarım dersinde minyatür ağaç süsleme çalışması yaptılar. Öğrencilerimizin bu güzel çalışmaları sergilenerek arkadaşlarının beğenilerine sunuldu.

Haber: Tuana SÜZEN 6-E

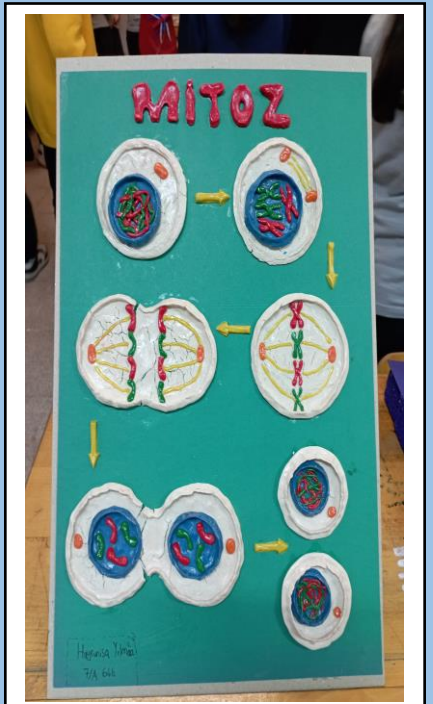
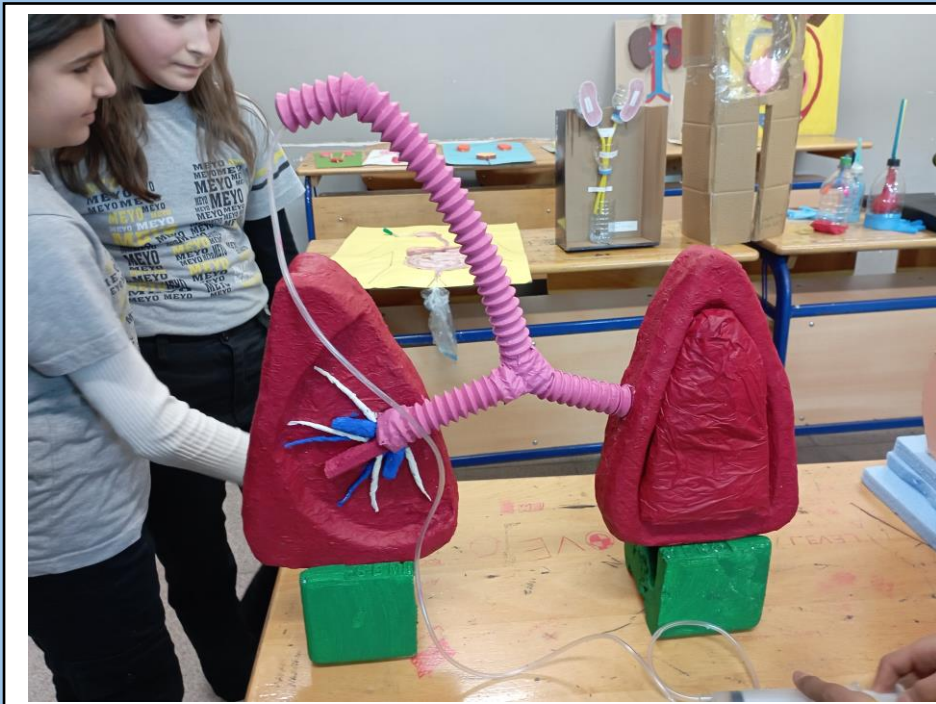
27 Aralık Atatürk Koşuşu'nda, çalıştırıcılığını Beden Eğitimi Öğretmeni Özcan VARLIK ve Beden Eğitimi Öğretmeni Halil DİCLE'nin yapmış olduğu erkek takımımız, "Yıldız Erkekler" kategorisinde takım olarak ilçe dördüncüsü olmuştur. Okulumuzu bu yarışmada temsil eden Yılmaz Dora VATANDAŞ (8-A), Emir Eymen TEK (8-E), Aras BEYSÜLEN (8-F), Abdullah Yılmaz KAYA (7-C), Süleyman APAT (7-D), Eymen DURMUŞ (7-E) isimli öğrencilerimize okulumuzda yapılan bir törenle Okul Müdürü Betül TOPCUOĞLU tarafından madalyaları takıldı. Öğrenci arkadaşlarımıza başarılarının devamını dileriz. Emir Eymen TEK (8-E) adlı öğrencimiz ise ilçe ikincisi olmuştur.

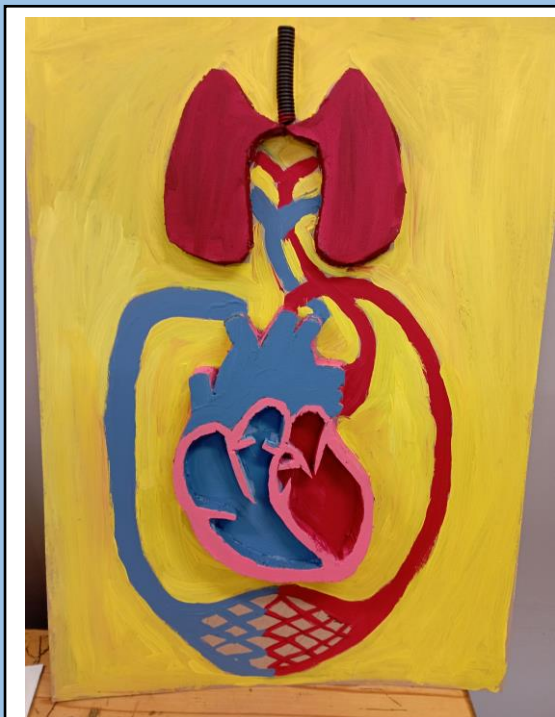
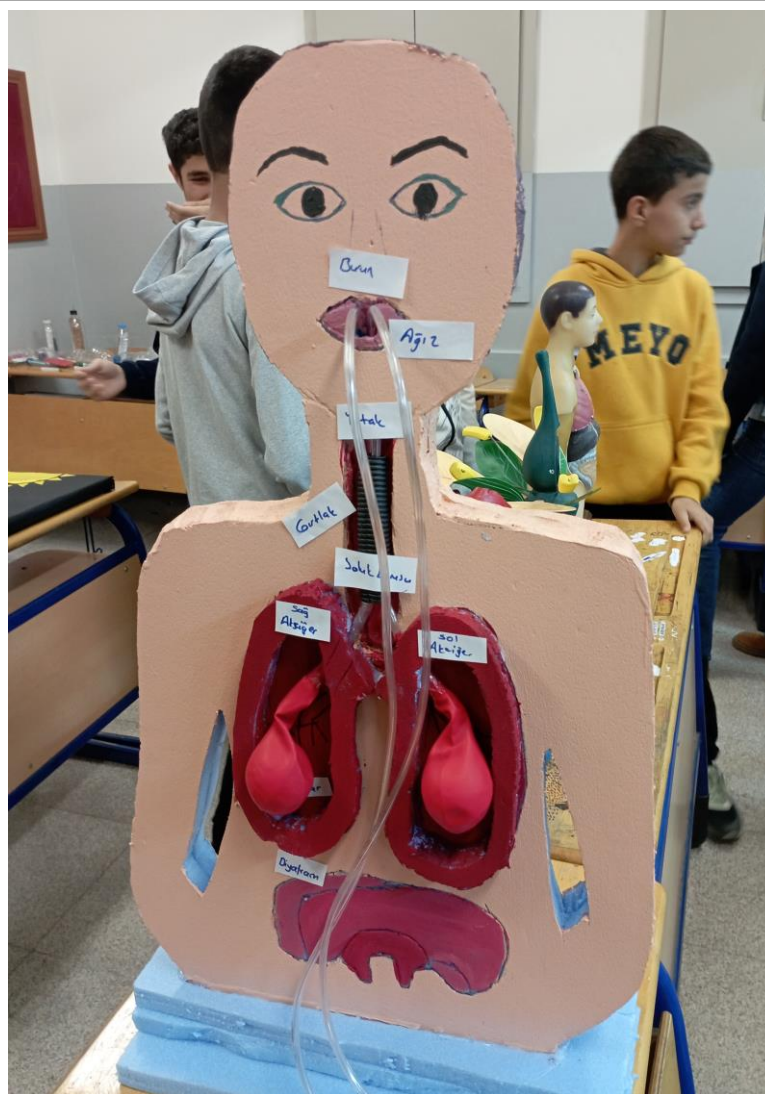
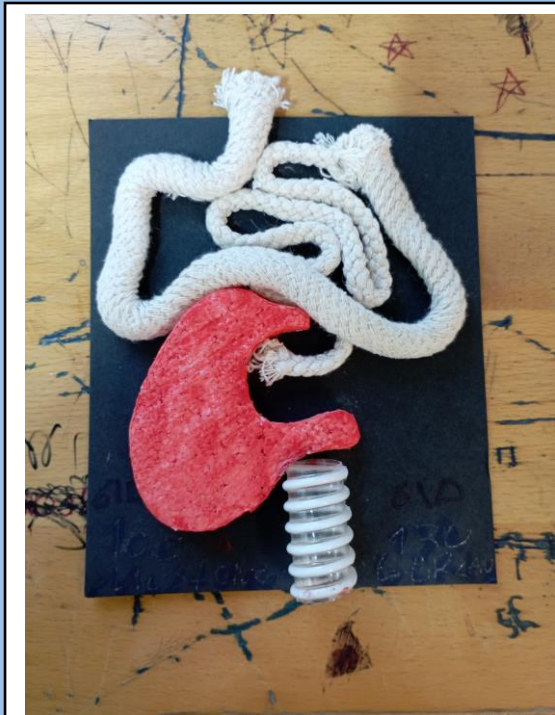
Haber: Zeynep SABANCI 6-E

Emir Eymen TEK (8-E)
27 Aralık Atatürk Koşuşu
ilçe ikincisi.

FEN BİLİMLERİ PROJE SERGİLERİ DEVAM EDİYOR

Bilim ve fen nerede ise oradan alacağız ve her ulus kişinin kafasına koyacağız. Bilim ve fen için kayıt ve şart yoktur.
Mustafa Kemâl Atatürk

**Beden Eğitimi Öğretmeni Halil DİCLE,
öğrencilerimize masa tenisi çalıştırırken görülmekte.**

**Buca İnci Özer Tırnaklı Fen Lisesi
ve Buca Mehmet Akif Ersoy Sosyal Bilimler Lisesi gezimiz.**

**8. sınıf öğrencilerimizin
Bornova Anadolu Lisesi gezisi.**

YESİLAY HAFTASI

Bu millet ve memleket ilme ve irfana çok muhtaç; eğitim ve öğretim görmek için, ilim ve fen almak için Avrupa'ya, Amerika'ya ve her tarafa çocuklarımızı göndermeye mecburuz. İlim, fen ve ihtisas (uzmanlaşma) nerede varsa, sanat nerede varsa gidip öğrenmeye mecburuz. Çok çalışmaya mecburuz. Çalışmak demek ise boşuna yorulmak terlemek değildir. Zamanın gereklerine göre bilim, teknik ve her türlü medeni buluşlardan azami (en üst) derecede yararlanmak zorunludur.

Mustafa Kemâl Atatürk